

החלטות הוועדה להטלת עיצום כספי מחצית שנייה – שנת

2018

י"ב טבת תשפ"א

27 דצמבר 2020

ריכוז החלטות הוועדה להטלת עיצום כספי – המחצית השנייה לשנת 2018
כל המקרים מהווים הפרה לפי סעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס – 2000.

מקרה הפרה 127/18 – אבו טיר מנאל:

נסיבות המקרה:

ביום 4.7.18 נכנסה המפרה לכאורה לישראל, דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותה 40,000 דולר (שווה ערך ל-148,000 ש"ח) מבלי שדווחה על הכנסתם, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, ובהתאם להוראות סעיף 11 לחוק, נתפסו מידיה 36,700 דולר.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי גב' אבו טיר מנאל (להלן: "המפרה").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת סכום של 40,000 דולר לישראל ביום ה-4.7.19, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.
2. גרסת המפרה נשמעה לראשונה בפני חוקרי המכס ביום 4.7.2019. כמו כן טענה באמצעות ב"כ בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום 8.7.19.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, טענה המפרה כי היא ובעלה יצאו את ישראל עם כ-7,000 דולר שמקורם מעבודתו של הבעל, והסבירה כי מקורם של כ-33,000 דולר הוא מזכיה בקזינו ויעדם להפקדה בחשבון הבנק של השניים. הוצגה בפני חברי הוועדה אסמכתא המעידה על זכיה בקזינו טאבה.
4. הוועדה קיבלה את הסבריה לעניין זה.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טענה המפרה כי לא הייתה מודעת לגובה חובת הדיווח, ולכן לא דיווחה. עוד טענה המפרה, כי לא ראתה את שלטי ההסבר הקיימים במקום.
6. הוועדה לא קיבלה את הסבריה של המפרה לעניין זה.
7. הוועדה קבעה כי על המפרה החובה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתה למעבר בישראל אודות חובת הדיווח במעברים השונים באתרים רשמיים של מדינת ישראל.
8. יתרה מכך, מעבר הגבול מרושת בשלטים מאירי עיניים המפרטים את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
9. יצוין, שאין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה; והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו.
10. העברת כספים דרך מעברי הגבול היא אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, בארץ ובעולם, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול מעבר לסכום הקבוע.
11. חוק איסור הלבנת הון מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העבירות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העבירות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העבירות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל.
12. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל. הוראה מחייבת דומה נחקקה במדינות רבות אחרות, לרבות ברוסיה, בארצות הברית,

ובמדינות אירופה. החלת חובת הדיווח מתחייבת גם מן הכללים שנקבעו על ידי ה-FATF, הארגון הבינלאומי הקובע את הסטנדרטים הבינלאומיים בתחום המאבק בהלבנת הון ומימון טרור. יישום של המלצות אלו נדרש והכרחי, על מנת שמדינת ישראל תוכל להימנות עם המדינות המשתפות פעולה ונוטלות במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.

11. לאור החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה, מכוח סעיף 15 לחוק, להטיל עיצום כספי בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו, לפי הסכום הגבוה יותר. הוועדה מוסמכת גם להטיל עיצום בגובה מחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה היא ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (ראו בעניין זה תקנה 12 לתקנות).

12. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות את היקפה הכספי של ההפרה, את העובדה כי הסברי המפרה לעניין מקור הכספים ויעדם התקבלו, והעובדה כי מדובר בהפרתה הראשונה.

13. לפיכך, החליטה הוועדה, על בסיס כל השיקולים שפורטו לעיל להטיל על המפרה עיצום כספי בסך של 10,000 ש"ח.

14. למפרה זכות ערעור לבית משפט השלום על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו.

מקרה הפרה 128/18 - וסאם מוסא:

נסיבות המקרה:

ביום 10.7.18 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "ארז", כשברשותה 2,010 דולר, 1,500 דולר ארה"ב ו-500 ש"ח (שווה ערך ל-16,000 ש"ח) מבלי שדווח על הכנסתם, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, ובהתאם להוראות סעיף 11 לחוק, נתפסו מידה 810 דינר.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי גברת וסאם מוסא (להלן: "המפרה").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת סכום של 2,010 דולר, 1,500 דולר ו-500 ש"ח לישראל ביום ה-10.7.18 בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.
2. גרסת המפרה נשמעה לראשונה בפני חוקרי המכס ביום 10.7.18. כמו כן טענה באמצעות שיחת ועידה טלפונית מול חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום 15.7.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, טענה המפרה כי הכספים שייכים לה והיו אמורים לשמש אותו במהלך שהייתה. הוועדה קיבלה את הסבריה לעניין זה.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טענה המפרה כי לא הייתה מודעת לחובת הדיווח, ולכן לא דיווחה. עוד טענה המפרה, כי לא ראתה את שלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריה של המפרה לעניין זה.
- הוועדה קבעה כי על המפרה החובה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתה למעבר בישראל אודות חובת הדיווח במעברים השונים באתרים רשמיים של מדינת ישראל.
5. יתרה מכך, מעבר הגבול מרושת בשלטים מאירי עיניים המפרטים את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
6. יצוין, שאין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה; והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו.
7. העברת כספים דרך מעברי הגבול היא אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, בארץ ובעולם, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול מעבר לסכום הקבוע.
8. חוק איסור הלבנת הון מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העבירות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העבירות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העבירות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל.
9. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל. הוראה מחייבת דומה נחקקה במדינות רבות אחרות, לרבות ברוסיה, בארצות הברית, ובמדינות אירופה. החלת חובת הדיווח מתחייבת גם מן הכללים שנקבעו על ידי ה-FATF, הארגון הבינלאומי הקובע את הסטנדרטים הבינלאומיים בתחום המאבק בהלבנת הון ומימון טרור. יישום של המלצות אלו נדרש והכרחי, על מנת שמדינת ישראל תוכל להימנות עם המדינות המשתפות פעולה ונוטלות במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
10. לאור החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה, בסעיף 15 לחוק, להטיל עיצום כספי בשיעור של עד

מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו, לפי הסכום הגבוה יותר. הוועדה מוסמכת גם להטיל עיצום בגובה מחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה היא ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (ראו בעניין זה תקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות את היקפה הכספי של ההפרה, את העובדה כי הסברי המפרה לעניין מקור הכספים ויעדם התקבלו, והעובדה כי מדובר בהפרתה הראשונה.

12. לפיכך, החליטה הוועדה, על בסיס כל השיקולים שפורטו לעיל להטיל על המפרה עיצום כספי בסך של 500 ש"ח.

13. למפרה זכות ערעור לבית משפט השלום על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו.

מקרה הפרה 129/18 - סחניני בשארה:

נסיבות המקרה:

ביום 18.7.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן", כשברשותו 4,400 דולר, ו-4,000 ש"ח (שווה ערך ל-20,000 ש"ח) מבלי שדווח על הכנסתם, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, ובהתאם להוראות סעיף 11 לחוק, נתפסו מידיו 1,100 דולר ו-4,000 ש"ח.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר סחניני בשארה (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת סכום של 4,400 דולר, ו-4,000 ש"ח לישראל ביום ה-18.7.18 בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני חוקרי המכס ביום 18.7.18. כמו כן טען המפר בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום 22.7.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, טען המפר כי מקורם מעבודתו, אשר חלקם נמשכו מחשבון הבנק וחלקם היו לו מבעוד מועד. מטרתם של הכספים היו לטובת הוצאות בעקבות שהייתו בירדן.
4. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא היה מודע לחובת הדיווח, ולכן לא דיווח. עוד טען המפר, כי לא ראה את שלטי ההסבר הקיימים במקום.
6. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה.
7. הוועדה קבעה כי על המפר החובה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר בישראל אודות חובת הדיווח במעברים השונים באתרים רשמיים של מדינת ישראל.
8. יתרה מכך, מעבר הגבול מרושת בשלטים מאירי עיניים המפרטים את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
9. יצוין, שאין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה; והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו.
10. העברת כספים דרך מעברי הגבול היא אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, בארץ ובעולם, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול מעבר לסכום הקבוע.
11. חוק איסור הלבנת הון מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העבירות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העבירות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העבירות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל.
12. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל. הוראה מחייבת דומה נחקקה במדינות רבות אחרות, לרבות ברוסיה, בארצות הברית, ובמדינות אירופה. החלת חובת הדיווח מתחייבת גם מן הכללים שנקבעו על ידי ה-FATF, הארגון הבינלאומי הקובע את הסטנדרטים הבינלאומיים בתחום המאבק בהלבנת הון ומימון טרור. יישום של המלצות אלו נדרש והכרחי, על מנת שמדינת ישראל תוכל להימנות עם המדינות המשתפות פעולה ונוטלות במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
13. לאור החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה, בסעיף 15 לחוק, להטיל עיצום כספי בשיעור של עד

מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו, לפי הסכום הגבוה יותר. הוועדה מוסמכת גם להטיל עיצום בגובה מחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה היא ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (ראו בעניין זה תקנה 12 לתקנות).

11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות את היקפה הכספי של ההפרה, את העובדה כי הסברי המפר לעניין מקור הכספים ויעדם התקבלו, העובדה כי מדובר בהפרתו הראשונה וכן בשיתוף הפעולה של המפר עם המכס.

12. לפיכך, החליטה הוועדה, על בסיס כל השיקולים שפורטו לעיל להטיל על המפר עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח.

13. למפר זכות ערעור לבית משפט השלום על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו .

מקרה הפרה 130/18- אברומד שמעון:

נסיבות המקרה:

ביום 18.7.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו 5,800 דולר ארה"ב ו-450 ש"ח (שווי של כ-20,750 ש"ח) ללא דיווח בניגוד להוראות סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 2,600 דולר ארה"ב. יחד אתו, נכנס לישראל חברו של המפר לכאורה, מר ירון גבאי, כשברשותו 10,000 דולר ארה"ב ו-6,950 ש"ח (שווי של כ-41,950 ש"ח) אשר שייכים למפר לכאורה וגם הוא לא דיווח על הכנסת הכספים, בניגוד להוראות סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 8,600 דולר ארה"ב.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אברומד שמעון (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. לעניין מקור ויעד הכספים – טען המפר כי מקורם של הכספים שנמצאו אצלו ואצל חברו מעסקיו, והסביר כי משך אותם באמצעות כרטיס האשראי האישי שלו, בקזינו וכי כספים אלו נועדו לשמש אותו בבילוי בקזינו.
3. בנוסף, בחקירתו טען כי כאשר יצא למצרים, היו ברשותו כ-14,000 דולר אשר עליהם לא דיווח, המפר לא הציג בפני הוועדה תימוכין לגרסתו.
4. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין מקור הכספים.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעותו לחובת הדיווח – המפר טען כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר המפר כי לא הבחין בשלטים הפרושים ברחבי המעבר.
6. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה.
7. הוועדה החליטה לאחד את שתי ההפרות לאחת וראתה בפיצול הכספים, ניסיון לחמוק מחובת הדיווח. בנוסף, קבעה כי על המפר, איש עסקים, חובה מוגברת לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי הגבוה של ההפרה. מחד, לא קיבלה את הסבריו לעניין מקור הכספים, והסבריו לסיבת אי הדיווח. מאידך, קיבלה את טענותיו לעניין יעד הכספים, והתחשבה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 11,000 ש"ח בלבד.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 131/18 - יניב בן הרוש:

נסיבות המקרה:

ביום ה- 28.07.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו סכום כולל של 4,420 דולר ארה"ב ו-1,540 ש"ח (שווי של כ-17,750 ש"ח) מבלי שהצהיר על כך, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 1,620 דולר ארה"ב.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר יניב בן הרוש (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 4,420 דולר ארה"ב ו-1,540 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס בתאריך 28.7.18, וכן נשמעה בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 29.7.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים - טען המפר כי מקורם בחלקו מחשבונותיו האישיים ואת חלקו הנוסף הרוויח בבילוי בקזינו בטאבה. בנוסף, טען המפר כי הכספים שימשו אותו ואת משפחתו בחופשתם.
4. הוועדה קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעותו לחובת הדיווח – המפר טען כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח.
6. בנוסף, מסר המפר כי לא הבחין בשלטים הפרושים ברחבי המעבר המורים על חובת הדיווח וכוללים הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. הוועדה קבעה כי על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו של המפר וכן בשיתוף הפעולה שלו עם אנשי המכס.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
10. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום

מקרה הפרה 132/18 - יעקב זכריה:

ביום 20.07.18 נכנס לישראל המפר לכאורה דרך נמל התעופה "בן גוריון" ועבר במסלול הירוק כשברשותו 37,300 דולר ארה"ב (שווי של כ- 130,000 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 23,500 דולר ארה"ב.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר יעקב זכריה (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 37,300 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 20.7.18, וכן נשמעה בפני חברי הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 29.7.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, טען המפר, כי הישיבה אשר בראשה הוא עומד נקלעה לחובות גדולים, ועל כן מתקוק תפקידו נסע במטרה לגייס תרומות, ומכאן מקורם של הכספים שהיו ברשותו. על מנת לאמת את דבריו, הציג המפר בפני חברי הוועדה תימוכין לגרסתו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
4. לעניין נסיבות המקרה, טען המפר כי סבר שתקרת הדיווח עומדת על 50,000 דולר ארה"ב, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה וזאת לאור העובדה כי מדובר באדם העובר באופן תדיר בנמל התעופה, וכן לאור העובדה כי מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים. המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספים בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו של המפר וכן בשיתוף הפעולה שלו עם אנשי המכס.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,010 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 133/18 - נסירת עבדאללה:

ביום 25.07.18 הגיע המפר לכאורה במגמת כניסה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן", כשברשותו 5,750 דינר ירדני (שווי של כ-29,500 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 3,450 דינר ירדני.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר נסירת עבדאללה (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס ביום 25.07.18, נשמעה בפני חוקרי המכס באותו היום, וכן בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום 29.07.18.
3. המפר, אזרח ישראלי בן 42, לדבריו, בעלים של חברה שעיסוקה רכישת רכבים מפירוק ומכירתם. המפר לכאורה חזר מירדן לאחר שמכר שלושה כלי רכב לספק מקומי.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, טען כי מדובר בכספים השייכים לו ושאותם קיבל בעבור עסקה בה מכר כלי רכב לספק ירדני. לדבריו, אותם כספים יועדו להפקדה בחשבון הבנק של החברה.
5. בעקבות אסמכתאות שהוצגו על ידי המפר שתומכות בגרסתו, קיבלה הוועדה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר לכאורה כי חשב שתקרת הדיווח עומדת על 100,000 ש"ח, וכי לא ידע ששינוי את סף הדיווח לסכום של 12,000, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. זאת לאור העובדה כי מדובר באדם העובר באופן תדיר במעבר לרגל עסקיו וכי מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. ככלל, אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. זאת, משום שחובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא חובה מוחלטת ודי בעצם הפרתה כדי לקבוע שהחובה הופרה. על מנת שייקבע כי היא הופרה חובת הדיווח נדרש כי יתקיימו שני תנאים: האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה; והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה הנדון תנאים אלה מתקיימים שניהם, ומשכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
10. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחויבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
12. בבואה של הוועדה להחליט על גובה העיצום הכספי במקרה זה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות העניין לרבות את היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה

בעובדה שקיבלה את הסבריו של המפר לעניין מקור ויעד הכסף ובעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.

11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח בלבד.

12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 134/18 - מעדי אלקרען:

נסיבות המקרה:

ביום 29.07.18 הגיע המפר לכאורה במגמת כניסה לישראל דרך מעבר הגבול "רבין", כשברשותו 5,000 דינר ירדני ו-7,820 ש"ח (שווי של כ-33,650 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 2,700 דינר ירדני ו-7,700 ש"ח.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר מעדי אלקרען (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
2. לעניין מקור ויעד הכספים, טען המפר כי מקורם של הכספים (כ-40,000 ש"ח) הוא מהלוואה בנקאית שנטל, כאשר חלקם הומרו חלק מהכספים לדינר ירדני. לדבריו, הכספים יועדו לטובת הוצאות חופשתו בירדן.
3. הוועדה קיבלה את גרסתו של המפר לעניין מקור הכסף, לאור הצגת אישור בנק על קבלת הלוואה ביום 29.7.2018.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר לכאורה כי לא הכיר את הוראות החוק, ובנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
5. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. זאת לאור העובדה כי מדובר באדם העובר תדיר במעבר, כ-3 עד 4 פעמים בשנת 2018, וכי מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
6. ככלל, אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. זאת, משום שחובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא חובה מוחלטת ודי בעצם הפרתה כדי לקבוע שהחובה הופרה. על מנת שייקבע כי היא הופרה חובת הדיווח נדרש כי יתקיימו שני תנאים: האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה; והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה הנדון תנאים אלה מתקיימים שניהם, ומשכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
8. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחייבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה של הוועדה להחליט על גובה העיצום הכספי במקרה זה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות העניין לרבות את היקפה הכספי של ההפרה. כמו כן, הוועדה התחשבה בעובדה שקיבלה את הסבריו של המפר לעניין מקור הכסף ובעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 3,000 ש"ח בלבד.
10. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 135/18 - ג'ואד אבו נאסר:

נסיבות המקרה:

ביום 01.08.18 נכנס המפר לכאורה לישראל כשברשותו 4,700 דולר ארה"ב ו-2,200 ש"ח (שווה ערך ל-19,450 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 2,000 דולר ארה"ב.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר ג'ואד אבו נאסר (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 4,700 דולר ארה"ב ו-2,200 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 01.08.18, וכן בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום 05.08.18.
3. לענין נסיבות המקרה, המפר, אזרח ישראלי וסטודנט לרפואה באוניברסיטה בירדן, נכנס לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" לצורך ביקור משפחתי.
4. לענין מקור ויעד הכספים, טען המפר כי מקורם של הכספים הוא מהוריו וכי נועדו לממן את הוצאות שכר הלימוד והמחייה שלו בירדן.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לענין מקור ויעד הכספים.
6. לענין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואף דיווח בעבר, אך סבר כי חובת הדיווח חלה רק בעת יציאה מישראל וכי אין חובת דיווח בכניסה לישראל.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לענין זה.
8. מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים. המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית. טענת המפר לפיה מעולם לא ראה את השילוט תמוהה בעיני הוועדה שכן מדובר באדם העובר לעתים תכופות במעבר הגבול כשברשותו כספים.
9. בהקשר זה יצוין, כי הוועדה אינה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. זאת, משום שחובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא חובה מוחלטת ודי בעצם הפרתה כדי לקבוע שהחובה הופרה. על מנת שייקבע כי היא הופרה חובת הדיווח נדרש כי יתקיימו שני תנאים: האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה; והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה הנוכחי תנאים אלה מתקיימים שניהם, ומשכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
11. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחויבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
12. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
13. בבואה של הוועדה להחליט על גובה העיצום הכספי במקרה זה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות הענין לרבות את היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה שטענותיו של המפר לענין מקור ויעד הכספים התקבלו ובעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.

12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,500 ש"ח בלבד.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 136/18 - בסנינו אילן שלמה:

נסיבות המקרה:

ביום 8.8.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל התעופה "בן גוריון" ועבר במסלול הירוק כשברשותו 14,960 אירו (שווי של כ-60,000 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 3,150 אירו.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר בסנינו אילן שלמה (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 14,960 אירו.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס בתאריך 8.8.18, נשמעה בשנית בתאריך 9.8.18 בפני חוקרי המכס, וכן נשמעה בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 12.8.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, טען המפר כי מקור הכספים מעסקיו בצרפת, וכי יעדם לצורך חופשה משפחתית בארץ. הוועדה קיבלה את גרסת המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
4. לעניין נסיבות ההפרה ומודעותו לחובת הדיווח, טען המפר כי הכיר את הוראות החוק בדבר חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח בישראל עומד על 15,000 אירו, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר המפר כי לא הבחין בשלטים הפרושים ברחבי המעבר המורים על חובת הדיווח. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. וקבעה כי על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, ובעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו של המפר.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 4,500 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 137/18 - גוריס חביב:

נסיבות המקרה:

ביום ה- 02.08.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "רבין" כשברשותו 2,240 דולר ארה"ב, 378 דינר ירדני ו-45,840 ש"ח (שווי כולל של כ-60,605 ש"ח) מבלי שהצהיר על כך, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 45,840 ש"ח.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר גוריס חביב (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת 2,240 דולר ארה"ב, 378 דינר ירדני ו-45,840 ש"ח מישראל.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס בתאריך 2.8.18, וכן באמצעות נימוקים בכתב ששלח באמצעות ב"כ בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום 12.8.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי בבעלותו חברה לעבודות בנייה ופיתוח, ומקורם של הכספים ממשכורותיהם שלו ושל בני משפחתו אשר שהו איתו. לעניין היעד הסביר, כי הכספים מיועדים לצורך חופשה משפחתית. כתימוכין לגרסתו, הציג המפר בפני הוועדה תלושי שכר שלו ושל בני משפחתו כאמור. הוועדה קיבלה את הסבריו לעניין זה.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הוא מודע להוראות החוק בדבר חובת הדיווח על כספים במעבר, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 100,000 ש"ח, ולכן לא דיווח.
5. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר בעניין זה, וקבעה כי היה עליו לברר אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה של הוועדה להחליט על גובה העיצום הכספי במקרה זה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות האירוע לרבות היקף ההפרה. הוועדה התחשבה בכך שטענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה, וכן את שיתוף פעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 3,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 138/18 - עודה מועתסם:

נסיבות המקרה:

ביום ה- 05.08.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו סכום כולל של 5,000 דינר ירדני (שווה ערך ל- 25,000 ש"ח) מבלי שהצהיר על כך, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 2,700 דינר ירדני.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר עודה מועצם (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 5,000 דינר ירדני.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 5.8.18.
3. המפר לא הגיע לדיון בפני הוועדה, למרות שקיבל זימון כדון, על כן, דנה הוועדה בעניינו של המפר בהיעדרו ועל בסיס חומרי החקירה כפי שהוצג בפניה.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי מקורם של הכספים מהלוואה בנקאית שנטל, לטובת עסקת אקראי של ייבוא ירקות ופירות לישראל מירדן. המפר טען כי המיר את הכספים האמורים מש"ח לדינר במעבר עצמו, ואף הציג בפני החוקרים תימוכין לדבריו.
5. הוועדה קיבלה את הסבריו לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי אינו מכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר בעניין זה. הוועדה קובעת כי חובת הדיווח חלה על המפר, וכי היה עליו לברר אודות חובת הדיווח טרם הגעתו למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה של הוועדה להחליט על גובה העיצום הכספי במקרה זה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות הרבות היקף ההפרה. הוועדה התחשבה בכך שטענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, וכן את העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו של המפר.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 3,000 ש"ח בלבד.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 139/19 - בוסקילה יפה:

נסיבות המקרה:

בתאריך 07.08.18 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותה כספים עליהם חלה חובת הדיווח וזאת מבלי שדיווחה על הכנסתם, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיה 5,425 דולר ארה"ב ו- 18,770 ש"ח.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי גברת בוסקילה יפה (להלן: "המפרה").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים חבי דיווח לישראל.
2. המפרה השמיעה את טיעוניה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 7.8.18, וכן בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") בתאריך 12.8.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפרה טענה כי מקור הכספים בהחזר מס שקיבלה וכן מכספי פיצויים מחברת ביטוח, וכי ייעדם היה לצורך בילוי שלה ושל בעלה בקזינו. המפרה הציגה בפני חברי הוועדה תימוכין לגרסתה, וכן הציגה נסיבות רפואיות קשות של הבעל.
4. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעותה לחובת הדיווח, המפרה טענה כי לא הכירה את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, וכן כי לא הבחינה בשלטים הפזורים ברחבי המעבר המורים על חובת הדיווח, ולכן לא דיווחה.
6. הוועדה לא קיבלה את הסבריה של המפרה לעניין זה. הוועדה קובעת כי היה עליה לברר אודות חובת הדיווח טרם ההגעה למעבר.
7. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
8. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספי על המפרה, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה כי טענותיה לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, נסיבותיה האישיות כפי שהוצגו בפני הוועדה, שיתוף הפעולה של המפרה עם רשויות המכס וכן העובדה כי מדובר בהפרתה הראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של 500 ש"ח בלבד.
12. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 140/18 - עטיאני מחמוד:

נסיבות המקרה:

ביום 14.08.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 3,950 דינר ירדני (שווה ערך ל- 20,608 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 1,650 דינר ירדני.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר עטיאני מחמוד (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 3,950 דינר ירדני.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס בתאריך 14.8.18 וכן בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 19.8.18.
3. המפר, בעל עסק לעבודות חשמל, יצא לירדן ביום 13.8.18 על מנת לאסוף כספי ירושה לאחר מות אמו לפני כחודשיים.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי מדובר בכספי ירושה שקיבל בעקבות מות אמו, וכי תכנן לשוב עמם לישראל ולהפקידם בבנק.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. יתרה מכך, מדובר באדם שעובר במעבר הגבול לעתים קרובות כשברשותו כספים, ולנוכח עובדה זו הציפייה ממנו להכיר את הוראות החוק ולנהוג לאורן מתעצמת.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה של הוועדה להחליט על גובה העיצום הכספי במקרה זה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות העניין. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בנסיבות האישיות, וכן בעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 2,500 ש"ח בלבד.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 141/18 - עובדי חברת שילוח בינלאומית מ.ס.מ. ו-ע.ב.:

נסיבות המקרה:

ביום ה- 09.08.18 הגיעה לישראל דרך נמל התעופה בן גוריון, חבילה אשר נשלחה מהונג קונג לבורסת היהלומים בר"ג, באמצעות חברת שילוח בינלאומית. על פי המוצהר בשטר המטען החבילה הכילה יהלומים בשווי 285,000 דולר ארה"ב, אך לאחר בדיקה פיזית שנערכה במכס בנתב"ג נמצא כי החבילה הכילה 290,000 דולר ארה"ב במזומן, ללא הימצאות יהלומים. במסגרת תפקידם, כבלדרים בחברת בלדרות בינלאומית, טיפלו המפרים לכאורה יחד, בכל הדרוש לשחרור החבילה מהמכס ולמעשה הכניסו כספים לישראל מבלי להצהיר על כך, בניגוד להוראות סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו הכספים בסך 290,000 דולר ארה"ב.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מ.ס.מ. ו-ע.ב. עובדי חברת הבלדרות הבינלאומית (להלן: "המפרים").

1. לעניין הנמען:

- ביום ה-9.8.18 נקרא הנמען למקום האירוע ומשם עוכב לחקירה על ידי חוקרי המכס.
- ביום 12.8.18 וביום 15.8.18 נחקר בשנית ובשלישית, זאת לאחר ששוחרר בערובה, תחת תנאים מגבילים.
- ביום 19.8.18 הופיע בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה").
- הנמען לא ידע להסביר מדוע החבילה הכילה כספים במזומן, למרות שלמעשה נשלחה מחברה שבשליטתו לאותה חברה בשליטתו, וטען כי היא נשלחה אליו בטעות.
- במהלך חקירותיו וכן בדיון בפני הוועדה, הכחיש הנמען כל קשר לבעלות על הכספים וטען שהשולח הינו ספק שלו מהונג קונג שכלל הנראה שלח את הכספים במקום היהלומים שרכש ממנו. לחיזוק טענתו, הציג בפני החוקרים חשבונית מס שהוציא לספק, ע"ס 285,000 דולר ארה"ב וזאת למרות שלא קיבל את הסחורה בפועל. יצוין כי הספק עודכן על ידי הנמען על תפיסת הכספים, אולם נכון למועד הדיון בוועדה, לא פנה הספק או מי מטעמו לרשויות המכס בקשר לכספים שנתפסו.

6. לעניין המפרים לכאורה:

- ביום ה-9.8.18 מסרו המפרים לכאורה את עדותם בפני חוקרי המכס.
- ביום 19.8.18 הופיעו לדיון בפני הוועדה.
- במהלך עדויותיהם וכן במהלך הדיון בפני הוועדה, מסרו המפרים לכאורה כי קיבלו את החבילה נשואת הדיון, כמו גם חבילות נוספות אשר הגיעו לנתב"ג באותו היום, במסגרת תפקידם בחברת הבלדרות הבינלאומית. לדבריהם, החבילה הגיעה בשק, סגורה על ידי חותם ברזל, ולא נפתחה עד להגעתם לביקורת של אנשי המכס אשר דרשו לראות את החבילות. לפי רישומי חברת הבלדרות הבינלאומית אשר היו ברשותם ולפי הרישום על גבי שטר המטען של החבילה, צוין כי מדובר בחבילה המכילה יהלומים. שני המפרים לכאורה טענו כי לא ידעו על הימצאות כספים בחבילה והכחישו בעלות כלשהי על הכספים.
- עד ליום הדיון בוועדה לא הוגשה על ידי גורם כלשהו דרישה לבעלות על הכספים התפוסים.

החלטת הוועדה:

- ליוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפרים בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בסכום של 290,000 דולר ארה"ב.
- לעניין מקור ויעד הכספים, בהסתמך על כלל חומרי החקירה וכן על פי התרשמותה של הוועדה מהגורמים שהופיעו לדיון בפניה, הגיעה הוועדה למסקנה כי מאחר ולא נמצא בעלים על הכספים אשר הוברחו לישראל באמצעות המשלוח, לא ניתן לקבוע מהו מקורם של הכספים או מהו יעדם.
- לעניין נסיבות הפרת הדיווח, מדובר באירוע חמור, אשר במהלכו הגיע משלוח מהונג קונג לישראל, דרך נמל התעופה בן גוריון, שנשלח באמצעות חברת בלדרות בינלאומית שאין באפשרותה לפתוח את המשלוח ולוודא את תכולתו, טרם הדיווח למכס. אי לכך, נוהגת חברת הבלדרות לדווח למכס על תכולת המשלוח בהתאם

למוצהר על ידי השולח בשטר המטען, אשר מצורף למשלוח. במקרה זה, הצהירו עובדי חברת השילוח הבינלאומית למכס כי מדובר במשלוח אשר מכיל יהלומים מלוטשים בשווי של 285,000 דולר ארה"ב. לאחר קבלת ההצהרה, החליטו בודקי המכס לבדוק את המשלוח וגילו כי בפועל הוא הכיל שטרות כסף מזומן בסכום של 290,000 דולר ארה"ב ללא הימצאות יהלומים, כפי שהוצהר ולכן הוחלט על תפיסת הכסף ופתיחה בחקירה לבירור נסיבות הפרת הדיווח. ממצאי החקירה לא הצביעו על זהות הבעלים של הכסף שנתפס ולכן לא ניתן לקבוע מדוע הופרה חובת הדיווח. יחד עם זאת עלה כי עובדי חברת הבלדרות נהגו בתום לב, שכן לחברת הבלדרות הבינלאומית או לעובדיה אסור לפתוח את המשלוח כדי לבדוק את תוכנו, ולכן לא ידעו מה תוכן החבילה.

14. בהקשר זה יצוין, כי ככלל אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. זאת, משום שחובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא חובה מוחלטת ודי בעצם הפרתה כדי לקבוע שהחובה הופרה. על מנת שייקבע כי היא הופרה חובת הדיווח נדרש כי יתקיימו שני תנאים: האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה; והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה הנכחי תנאים אלה מתקיימים שניהם, ומשכך, קובעת הוועדה כי חובת הדיווח הופרה.

15. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.

16. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005):
..ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".

17. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחייבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.

18. בהקשר זה, ראו המלצה 32 של ארגון ה-FATF, שהינו הגוף הבינלאומי הקובע את הסטנדרטים הבינלאומיים בתחום המאבק בהלבנת הון ומימון טרור, לגבי העברת כספים במעברי גבול:

CASH COURIERS

"Countries should have measures in place to detect the physical cross-border transportation of currency and bearer negotiable instruments, including a declaration system or other disclosure obligation. Countries should ensure that their competent authorities have the legal authority to stop or restrain currency or bearer negotiable instruments that are suspected to be related to terrorist financing or money laundering, or that are falsely declared or disclosed. Countries should ensure that effective, proportionate and dissuasive sanctions are available to deal with persons who make false declaration(s) or disclosure(s). In cases where the currency or bearer negotiable instruments are related to terrorist financing or money

laundering, countries should also adopt measures, including legislative ones consistent with Recommendation 3 and Special Recommendation III, which would enable the confiscation of such currency or instruments."

19. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר.
20. בבואה של הוועדה להחליט על גובה העיצום הכספי במקרה זה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות האירוע לרבות סכום ההפרה הגבוה, העובדה כי זהות בעל הכספים אינה ידועה, ומכאן, נסיבות ההפרה, כמו גם מקור הכסף ויעדו, אינם ידועים. בנוסף, שקלה הוועדה לחומרה את התחכום שבשימוש בחברת בלדרות בינלאומית על מנת להבריח את הכספים לישראל.
21. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית עיצום כספי בסך של 290,000 דולר ארה"ב כערכם בש"ח ביום תשלום העיצום הכספי בפועל.
22. החלטת הוועדה ועיקרי נימוקיה נמסרו למפרים מיד לאחר הדיון בוועדה. המפרים עודכנו כי נימוקים מפורטים בכתב יועברו בהמשך.
23. למפרים זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.
24. מאחר ועד ליום הדיון בפניה לא הגיעה דרישה לבעלות על הכספים, החליטה הוועדה על תשלום מידי של העיצום הכספי מתוך הכספים התפוסים.

מקרה הפרה 142/18 - טנוס איאד:

נסיבות המקרה:

ביום 25.08.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 10,100 דולר ארה"ב (שווי של כ- 36,750 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 6,800 דולר ארה"ב.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר טנוס איאד (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 10,100 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה בפני בודקי וחוקרי המכס בתאריך 25.8.18
3. המפר שלא להתייצב לדיון בפני הוועדה, השמיע את טיעונו בכתב באמצעות ב"כ. על כן, דנו חברי הוועדה בעניינו של המפר בהיעדרו, על בסיס הטיעונים ששלח ועל בסיס חומרי החקירה כפי שהוצגו בפניה.
4. המפר הינו אזרח ישראלי המחזיק בדרכון פלסטיני וזמר במקצועו, במסגרת עבודתו כזמר נוסע לאירועים ולהופעות בירדן ובמדינות ערביות נוספות. לדבריו, במקרה דנן יצא מישראל לירדן על מנת להופיע בהופעות אליהן הוזמן.
5. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי מקורם של הכספים בהכנסות ממספר הופעות שביצע בלבנון (מחזיק בדרכון פלשתיני). המפר הציג בפני חברי הוועדה חשבוניות מס על סך כולל של 7,500 דולר ארה"ב כתימוכין לגרסתו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 50,000 ש"ח, ולכן לא דיווח. כנשאל על ידי בודקי המכס אודות כספים חבי דיווח, השיב כי ברשותו סיגריות בלבד למרות שהיה מודע לחובת הדיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. וקבעה כי היה עליו להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית. הוועדה ראתה בחומרה את התנהלותו של המפר מול בודקי המכס.
7. יצוין, כי הוועדה רואה בחומרה את התנהלותו של המפר בעת שנבדק אצל בודקי המכס. כאשר נשאל האם ברשותו כספים חבי דיווח, בחר המפר אשר לדבריו היה מודע לכך שקיימת חובת דיווח, להשיב לבודקים כי יש ברשותו סיגריות בלבד.
8. בנוסף, זהו אינו המקרה הראשון בו עובר המפר במעבר הגבול. מדובר באדם אשר מרבה לנסוע להופעות ולעסקים במדינות ערב השכנות ועל כן, הציפיה ממנו להכיר את הוראות החוק ולנהוג לאורן מתעצמת.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי גרסתו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלה, וכן את העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.

12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 10,000 ש"ח בלבד.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 143/18- דניאל בריינין:

נסיבות המקרה:

ביום 26.08.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" כשברשותו 38,700 אירו ו-5,000 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-180,000 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 31,000 אירו.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר בריינין דניאל (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 38,700 אירו ו-5,000 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 26.8.18 וכן נשמעה בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 27.8.18.
3. המפר, אזרח ישראלי המתגורר ברוסיה מזה 9 שנים, הינו עצמאי העוסק בייצוא סיטונאי של תכשיטים מישראל לרוסיה. לדבריו, הגיע לישראל על מנת לרכוש תכשיטי כסף ולייצאם לרוסיה לצורך מכירתם לחברות תכשיטים שונות.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו מעיסוקו ונמשכו מחשבון הבנק שלו, וכי נועדו לשימוש שוטף ולקניית תכשיטים מחברות ישראליות. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 100,000 דולר ארה"ב, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
6. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
7. יתרה מכך, מדובר בסוחר תכשיטים אשר מרבה לעבור בנמל התעופה שאף הצהיר על אותם כספים כאשר יצא מרוסיה לישראל.
8. המפר הציג בפני הוועדה נסיבות אישיות ורפואיות קשות.
9. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי הגבוה של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה, את הבעת החרטה שלו על המעשה וכן את נסיבותיו האישיות כפי שהציג בפניה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 10,000 ש"ח בלבד.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 144/18 - אחמד בלעום:

נסיבות המקרה:

ביום 25.08.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו 25,080 ש"ח עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 13,080 ש"ח.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אחמד בלעום (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 25,080 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס בתאריך 25.8.18, וכן נשמעה בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 27.8.18.
3. המפר, אזרח ישראלי שב ממצרים עם משפחתו לצורך חופשה.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, טען המפר כי מקורם של הכספים מעבודתו וכי נועדו לממן את הוצאות החופשה של משפחתו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
6. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות העובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, וכן כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
10. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 145/18 - עבד אלרחמאן ביוק:

נסיבות המקרה:

ביום 20.08.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "ארז" כשברשותו 21,810 ש"ח עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 9,810 ש"ח.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר עבד אלרחמאן ביוק (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 21,810 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס בתאריך 20.8.18 וכן, נשמעה בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 27.8.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, טען המפר כי מדובר בכספים שהרוויח במספר עבודות שיפוצים מזדמנות שביצע במהלך שהייתו בישראל. לדבריו, נועדו הכספים לכלכלת משפחתו.
4. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
6. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי שקלה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי, הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, וכי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,500 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 146/18- רש"ד דגש:

נסיבות המקרה:

ביום 19.08.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו 8,000 דולר ארה"ב ו-2,000 ₪ (שווה ערך ל-32,000 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 5,600 דולר ארה"ב.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר רשאד דגש (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 8,000 דולר ארה"ב ו-2,000 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 19.8.18.
3. המפר לא הופיע לדיון בפני הוועדה, למרות שזומן כדין. על כן, דנה הוועדה בעניינו של המפר בהיעדרו ועל בסיס חומרי החקירה כפי שהוצג בפניה.
4. המפר, אזרח ישראלי, יצא למצרים לטובת חופשה.
5. במהלך חקירתו של המפר לכאורה, התברר כי רוב הכספים אשר נשא עמו אינם בבעלותו, אלא, לדבריו ניתנו לו על ידי סוכן הנסיעות שלו בישראל לצורך מסירה לגורם שלישי במצרים.
6. לעניין מקור ויעד הכספים, בחקירתו הודה המפר כי איננו יודע מהם מקורם של הכספים ומהו ייעדם, מאחר ושימש כבלדר בלבד. המפר לא הציג כל אסמכתא, ולו לכאורית, לגיבוי טענותיו, אשר יהיה בהם כדי להבהיר ממי קיבל את הכספים, מתי ובעבור מה בדיוק.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. הוועדה רואה בחומרה רבה את מעשיו של המפר, הכרוכים בהעברת כספים עבור זרים. מעבר להפרת חוק איסור הלבנת הון, מדובר בפעולות שמהוות סכנה מהדרגה הראשונה לביטחון המדינה, ובמיוחד נוכח האיומים עימם מתמודדת המדינה.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. במקרה דנן המפר שימש בפועל כבלדר להעברת כספים עבור שולחיו, ולהחדרתם למצרים, ובכך למעשה מימש את חשש הרשויות מהלבנת הון ומימון טרור באמצעות העברת מזומן במעברי גבול, חשש עמו נועדה חובת הדיווח להתמודד.
12. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון קבע כבוד השופט חשין בע"א 03/9796 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005): "...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת

הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים

ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".

13. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי במקרה דנן, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות האירוע כפי שעולים מתיק הוועדה. המפר לא התייצב לדיון, כך שלא הייתה לוועדה את האפשרות להתרשם מאמינות גרסתו. לאור כל האמור, התקשתה הוועדה להשתכנע בדבר מקורם ויעדם של הכספים. הוועדה רואה בחומרה רבה את העובדה שהמפר נתן הסכמתו לשמש בלדר עבור אנשים מבלי לדעת מי הם, מה מקור הכספים ולאילו מטרות הם אמורים לשמש. זאת ועוד, נוכח העובדה שלא מדובר בכספים השייכים למפר ושלא הוכח מקורם. מנגד, שקלה הוועדה את העובדה שמדובר בהפרה ראשונה מצדו.

14. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 5,600 דולר ארה"ב כערכם בש"ח ביום התשלום בפועל.

15. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 147/18 - קזק רושדי:

נסיבות המקרה:

ביום 28.08.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 10,000 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-35,000 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 6,500 דולר ארה"ב.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר קזק רושדי (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 10,000 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס בתאריך 28.8.18, וכן בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 2.9.18.
3. המפר הינו אזרח ישראלי המועסק כשכיר בחברת קבלן. לדבריו, שב מירדן לאחר ביקור משפחתי.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי בעקבות מצבו הכלכלי, קיבל את הכספים מאביו המתגורר בירדן. לדבריו, נועדו לשמשו במימון הוצאותיו השוטפות ושכר הלימוד של בנו.
- הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
6. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, את העובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה, וכן את נסיבותיו האישיות כפי שהציג בפני הוועדה.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 500 ש"ח בלבד.
10. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 148/18 - באסם פרהוד חדד:

נסיבות המקרה:

ביום 29.08.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 15,605 דינר ירדני ו-400 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-81,025 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 13,100 דינר ירדני ו-400 דולר ארה"ב.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר באסם פרהוד חדד(להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 15,605 דינר ירדני ו-400 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 29.8.18, וכן נשמעה בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 02.9.18.
3. המפר, אזרח ירדני, כומר ומנהל כנסייה בעמאן, ירדן. לדבריו, הגיע לביקור בישראל כראש משלחת של קבוצת תיירים.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לחברי הקבוצה עליהם הוא אמון, כראש המשלחת. לדבריו, הכספים נועדו לממן את התשלום עבור לינתם במלון. לתימוכין, הציג המפר מסמכים אודות חברי הקבוצה והכספים שהעבירו לו בגין תשלום האירוח.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
7. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, את העובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה וכן כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,500 ש"ח בלבד.
11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 149/18 - אנריקז דוד עמנואל:

נסיבות המקרה:

ביום 28.08.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" כשברשותו כספים בסך 37,500 אירו (שווי של כ- 150,000 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 25,500 דולר ארה"ב.

החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אנריקז דוד עמנואל (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 37,500 אירו.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 28.08.18, נשמעה בשנית בפני חוקרי המכס ביום 5.9.18, וכן בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 12.9.18.
3. המפר אשר שב ממונקו, הינו אזרח ישראלי, עולה חדש מצרפת.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי מקורם של כ-32,000 אירו הינם מזכיה בקזינו במונקו וכי את שאר הכספים קיבל מאביו בפריז לצורך חופשתו במונקו. הפר טען כי ייעדם של הכספים הוא לטובת בר המצווה של בנו.
5. המפר התבקש להציג אסמכתא על קבלת כספי הזכיה מהקזינו, ולשם כך קיבל אורכה עד ליום 16.9.18. בסופו של יום לא התקבלה מצדו של המפר אסמכתא כלשהי והחלטת הוועדה ניתנה בהיעדרה.
6. בהיעדר אסמכתאות, ועל אף שהמפר קיבל, לבקשתו, ארכה נוספת להצגת אסמכתאות לוועדה, הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין מקור הכספים.
7. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ולא ידע כי סף הדיווח עומד על 50,000 ש"ח. עוד טען כי למיטב ידיעתו חובת הדיווח לא חלה על כספי הימורים וכי ממילא לא חלה עליו חובת דיווח שכן הוא עולה חדש. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
8. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
9. כמו כן, המפר אשר הגיע מפריז למונקו עם כ-8,000 אירו לדבריו, נשאל בוועדה האם דיווח ביציאה מצרפת, וענה שלא דיווח מאחר ולא קיימת חובת דיווח מתחת ל-10,000 אירו, עובדה המחזקת את תחושת הוועדה בנוגע להיותו של המפר מודע לחובת הדיווח.
10. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
12. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי של ההפרה והעובדה כי טענות המפר לעניין מקור הכספים לא התקבלו. יחד עם זאת, התחשבה הוועדה בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר.

13. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 50,000 ש"ח בלבד.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 150/18 - אלי אררה:

תיאור הנסיבות:

ביום 06.09.18 נכנס המפר לכאורה מישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" כשברשותו 18,000 אירו (שווה ערך ל- 75,600 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 6,000 אירו.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אלי אררה (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 18,000 אירו.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 06.09.18. לבקשתו של המפר, נערך הדיון בעניינו באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
3. לעניין נסיבות המקרה, המפר, אזרח ישראלי, הגיע לישראל מצרפת. ולדבריו, עוסק במתן שירותי הדרכה וייעוץ אודות היגיינה לקונדיטוריות ומאפיות.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי מדובר בכספים השייכים לו מעיסוקו וכן כי משך את חלקם מחשבון הבנק שלו. לדבריו, הכספים נועדו לשמשו בעת ביקורו בארץ. הוועדה החליטה, מחמת הספק, לקבל את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 100,000 ש"ח ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
6. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
7. יתרה מכך, מדובר באיש עסקים אשר עובר לעתים קרובות במעבר הגבול כשברשותו כספים. על כן, הציפייה ממנו להכיר את הוראות החוק ולנהוג לאורן מתעצמת.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון למאבק בפשיעה קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005):
9. "...ידענו כי דיווח הוא מאושיותו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי מדובר בהפרתו הראשונה וכן בשיתוף הפעולה של המפר.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 10,000 ש"ח בלבד.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 151/18 - משלב מוהנא:

תיאור הנסיבות:

ביום 03.09.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 7,000 דולר ארה"ב, 1,000 דינר ירדני ו-3,300 ש"ח (שווה ערך לכ- 32,000 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 5,300 דולר ארה"ב ו-2,300 ש"ח.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר משלב מוהנא (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 7,000 דולר ארה"ב, 1,000 דינר ירדני ו-3,300 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 03.09.18.
3. המפר לא התייצב לדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 12.09.18, לאחר שזומן כדין ולכן הוחלט לקיים את הדיון בהיעדרו, בהסתמך על חומרי החקירה שהיו מצויים בפני הוועדה.
4. המפר אזרח ישראלי, לדבריו יצא לירדן לצורך ביקור משפחתי.
5. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי מדובר בכספים השייכים לו ומקורם מעסקו. לדבריו, הכספים נועדו לצורך הוצאות המשפחה.
6. המפר לא התייצב לדיון, כך שלא הייתה לוועדה את האפשרות להתרשם מגרסתו באופן פרונטלי.
- למרות זאת, ומחמת הספק, הוועדה החליטה לקבל את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 100,000 ש"ח ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
- הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו וכן בעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 4,000 ש"ח בלבד.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 152/18 - מאהר אבו עראר:

תיאור הנסיבות:

ביום 31.08.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 19,600 ש"ח עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 7,600 ש"ח.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר מאהר אבו עראר (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 19,600 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 31.08.18, וכן בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 12.9.18.
3. המפר, אזרח ישראלי, ועל פי דבריו יצא לירדן לצורך ביקור קרוב משפחתו בבית חולים.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי מדובר בכספים אשר נאספו מקרובי משפחתו, על מנת לסייע בהוצאות הרפואיות של קרוב משפחתו החולה. לדבריו, כאשר הגיע לירדן סירבו בני המשפחה של החולה לקבל ממנו את הכספים, ולכן חזר עם הכספים האמורים.
5. הוועדה קיבלה את הסבריו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו וכן בעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח בלבד.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 153/18 - רפאל פורטל

ביום 05.09.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "רבין" כשברשותו 6,500 דולר ארה"ב ו-1,600 אירו (שווה ערך ל-29,150 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 3,200 דולר ארה"ב ו-1,600 אירו.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר רפאל פורטל (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 6,500 דולר ארה"ב ו-1,600 אירו.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס בתאריך 05.09.18, וכן נשמעה בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 12.9.18.
3. המפר, אזרח ישראלי, פנסיונר ששב לישראל מטיול במזרח.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי את הכספים הרוויח מעבודתו, ומקורם ממשיכה שביצע מלפני כשנה בסך 93,000 דולר ארה"ב. לצורך רכישת דירה בתאילנד וכן עבור הוצאות שוטפות במהלך שהייתו שם. המפר הציג בפני חברי הוועדה אסמכתא בנקאית המעידה על משיכת הכספים האמורים. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
6. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
7. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, את העובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן את שיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 500 ש"ח בלבד.
11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 154/18- דוד דיין:

תיאור הנסיבות:

ביום 06.09.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו 4,350 דולר ארה"ב ו-7,790 ש"ח (שווה ערך ל-23,155 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 3,150 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר דוד דיין (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 4,350 דולר ארה"ב ו-7,790 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס בתאריך 06.09.18, וכן נשמעה בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 12.9.18.
3. המפר, אזרח ישראלי יצא עם שלושה מחבריו לבילוי בקזינו בטאבה.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים במשותף לו ולשלושת חבריו, וכי נשא אותם עבורם. לדבריו, כאשר יצא מישראל היו ברשותו 5,000 ש"ח ו-1,400 דולר ארה"ב השייכים לו ומקורם מעבודתו. מקור הכספים שנתפסו ברשותו, בעת כניסתו לישראל, הוא בזכיה בקזינו.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד 50,000 ש"ח ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, את העובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, וכן את העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 500 ש"ח בלבד.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 155/18 - אליעזר אברמוביץ':

תיאור הנסיבות:

ביום 15.09.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו 6,100 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-21,960 ש"ח) עליהם חלה חובת דיווח וזאת מבלי שדיווח על הכנסתם בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 2,700 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אליעזר אברמוביץ' (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 6,100 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 15.9.18, וכן נשמעה בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 17.9.18.
3. המפר, אזרח ישראלי, יצא למצרים למטרת נופש ובילוי בקזינו בטאבה.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי כאשר יצא מישראל, לטובת חופשה, היו ברשותו 2,500 דולר השייכים לו ומקורם מעבודתו. המפר הסביר בחקירתו כי שאר הכספים עמם נכנס לישראל, מקורם מזכיות בקזינו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 10,000 דולר, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
6. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים. המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
7. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, את העובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן את שיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
10. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 156/18 - פאדר אלעאס:

תיאור הנסיבות:

בתאריך 10.9.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו 340,800 ₪, מבלי שדיווח על הכנסתם בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך נתפסו הכספים בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר פאדר אלעאס (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. גרסתו של המפר נשמעה בפני חוקרי המכס בחקירתו מיום 10.9.18 וכן בפני חברי הוועדה ביום 17.9.18.
3. לענין מקור הכסף טען המפר כי מדובר בכסף השייך לו, כאשר חלקו ממכירת רכב לנד קרוזר בסכום של 160,000 ₪ במזומן, לפני כשנתיים והשאר זהו הון שחסך במהלך שנים מעבודתו. לדבריו, הכסף נועד לשם רכישת רכב חדש ורכישת מגרש לשם בנייה. לבקשתו של המפר ניתנה לו אורכה להמצאת מסמכים תומכים לענין מקור הכספים.
4. לאחר ניתוח המידע המצוי במסמכים שהביא המפר, הגיעה הוועדה למסקנה כי אין במסמכים אלו כדי להוכיח כי סכום הכסף שנתפס ממנו, אכן שייך לו. מהמסמכים עולה מסקנה כי המפר נוהג למשוך כספים במזומן מחשבון הבנק שלו, אך לא בהיקפים שיכולים להצטבר לסכום הכסף שנתפס. למרות זאת ולאור העובדה כי המפר הציג את המסמכים בפני הוועדה, החליטה הוועדה לזקוף עובדה זו לזכותו, במכלול שיקוליה. בנוסף, החליטה הוועדה לקבל את גרסתו לענין יעד הכסף. הוועדה קיבלה את גרסת המפר בנוגע למכירת רכב לפני שנתיים כן קיבלה את גרסתו כי חסך חלק מהכסף מעבודתו כפי שתיאר בפני הוועדה. הוועדה התקשתה לקבל את הטענה כי משפחה עם שלושה ילדים המשתכרת בהתאם לתלושי שכר כפי שהוצגו בפני הוועדה, הצליחה לחסוך את כל הסכום במזומן כפי שנטען על ידי המפר.
5. לענין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את חובת דיווח על הכנסת כספים במזומן לישראל וכי לא ראה את שלטי המכס במעבר הגבול. הוועדה קובעת כי העובדה שהכסף הוסלק בתוך חלל המזגן של הרכב, בצורה שהקשתה על זיהוי נועדה למעשה להבריח את הכסף לתוך ישראל וכי עובדה זו מחזקת את מודעותו של המפר לחובת הדיווח ואת רצונו לא לדווח על הכנסת הכסף.
6. בנוסף, לענין נושא המודעות יצוין כי, כידוע, אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. זאת, משום שחובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא חובה מוחלטת ודי בעצם הפרתה כדי לקבוע שהחובה הופרה. על מנת שייקבע כי היא הופרה חובת הדיווח נדרש כי יתקיימו שני תנאים: האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה; והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה הנוכחי תנאים אלה מתקיימים שניהם, ומשכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפר את חובת הדיווח.
7. בנסיבות אלו בהן המפר נושא ברכבו כספים בסכום גבוה במיוחד, מצופה היה כי יטרח, לכל הפחות, לברר אודות חובות בכל הנוגע להעברת כספים במעברי הגבול. כמו כן, ברחבי המעבר פזורים שלטים רבים במספר שפות המסבירים על החובה כאמור.
8. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
9. חוק איסור הלבנת הון, מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העבירות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העברות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך

- בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, בכדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העברות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל.
10. ראו בעניין זה, דברי ההסבר להצעת החוק לאיסור הלבנת הון, שם נאמר בהקשר לסעיף 9 לחוק, כי מכיוון שאחת הדרכים להלבנת הון הינה הברחת מזומנים דרך גבולות הארץ, בכניסה לישראל או ביציאה ממנה, מוצע להטיל חובת דיווח על הוצאתם או הכנסתם של כספים, כשמוסבר שם כי "חובת הדיווח כמוצע בסעיף זה היא הכרחית במלחמה בהלבנת ההון, ועל כן מוצע להטילה על אף שתכבד, במידה מסוימת, גם על מי שנכנס לישראל כעולה כשרכושו מחוץ לישראל הומר לכספים" (הצעת חוק איסור הלבנת הון, תשנ"ט-1999, ה"ח 2809).
11. עוד לעניין חשיבות משטר הדיווחים קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005):
- ...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".
12. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחויבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
13. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
14. בבואה של הוועדה להחליט על גובה העיצום הכספי במקרה זה, שקלה הוועדה מחד את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר, את העובדה כי המפר הציג בפני הוועדה מסמכים המעידים על אורח חייו ועל יכולתו הכלכלית וכן את נסיבותיו האישיות כפי שתוארו על ידו. מאידך, שקלה הוועדה את היקפה הכספי הגבוה של ההפרה ואת העובדה כי התקשתה לקבל את גרסתו של המפר לעניין מקור הכסף ואת העובדה כי הכסף הוסלק ברכב בצורה שהקשתה על גילויו.
15. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך 70,000 ₪.
16. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 157/18 - אברהים אלעאס:

תיאור הנסיבות:

ביום 10.9.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו כספים בסך 21,600 ש"ח ו-100 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-22,000 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 9,600 ש"ח ו-100 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אברהים אלעאס (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 21,600 ש"ח ו-100 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס בתאריך 10.09.18, נשמעה שוב באותו היום בפני חוקרי המכס, וכן נשמעה בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 17.9.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו ומקורם מהלוואה שנטל. המפר טען שהכספים נועדו לממן את הוצאותיו השוטפות בחופשה במצרים. המפר הציג אסמכתא על נטילת ההלוואה כאמור. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 90,000 ש"ח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי איננו יודע קרוא וכתוב, לעניין שלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים בארבע שפות שונות לרבות ערבית, על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות את היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן את שיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 158/18 - ג'אהן עזיזה:

תיאור הנסיבות:

בתאריך 09.09.18 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותה כספים בסך 19,420 ש"ח ו-4,189 דולר ארה"ב (שווי של כ- 34,460 ש"ח) עליהם חלה חובת הדיווח וזאת מבלי שדיווחה על הכנסתם, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידה 19,420 ש"ח ו-850 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי גברת ג'אהן עזיזה (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים בגובה 19,420 ש"ח ו-4,189 דולר ארה"ב.
2. המפרה השמיעה את טיעוניה בפני בודקי המכס ביום 9.9.18, בפני חוקרי המכס באותו היום וכן בדיון בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") בתאריך 17.9.18.
3. המפרה, אזרחית ישראלית, מחזיקה בבעלותה עסק לממכר כלי בית בכפר פראדיס.
4. לעניין מקור ויעד הכספים - המפרה טענה כי הכספים שייכים לה ומקורם בהלוואה על סך 64,000 ש"ח שלקחה (לתימוכין בגרסתה, הציגה המפרה מסמך המעיד על נטילת הלוואה מחברת אשראי). לדבריה, תכננה לממן באמצעות הכספים את הטיול במצרים.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין נסיבות ההפרה ומודעותה לחובת הדיווח - המפרה טענה כי לא הכירה את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, וכן כי לא הבחינה בשלטים הפזורים ברחבי המעבר המורים על חובת הדיווח, ולכן לא דיווחה.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריה של המפרה לעניין זה. הוועדה קובעת כי היה עליה לברר אודות חובת הדיווח טרם הגיעה למעבר.
8. המפרה הציגה בפני הוועדה נסיבות אישיות קשות וביקשה להתחשב בהן.
9. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
10. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
12. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענותיה לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בנסיבותיה האישיות הקשות כפי שתיארה בפני הוועדה, בשיתוף הפעולה של המפרה עם רשויות המכס וכן בעובדה כי מדובר בהפרתה הראשונה.
13. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה שלא להשית על המפרה עיצום כספי.
14. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 159/18 - ערטול פאדי:

תיאור הנסיבות:

ביום 15.09.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 10,300 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-36,350 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 6,900 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר פאדי ערטול (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 10,300 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 15.09.18, וכן נשמעה באמצעות ב"כ בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 17.9.18.
3. המפר הינו אזרח ישראלי, אשר בבעלותו עסק להמרת כספים.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו מעסקיו ונועדו לממן הוצאות חופשה בירדן.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 50,000 ש"ח, ולכן לא דיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות סכום ההפרה הגבוה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו וכן בעובדה כי מדובר בהפרתו הראשונה של המפר.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 6,000 ש"ח בלבד.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 160/18 - אבו לטיף נדאל:

תיאור הנסיבות:

ביום 15.09.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 6,100 דולר ארה"ב, 3,570 ש"ח ו-63 דינר ירדני (שווה ערך ל-25,850 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 3,800 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אבו לטיף נדאל (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 6,100 דולר ארה"ב, 3,570 ש"ח ו-63 דינר ירדני.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 15.09.18, וכן נשמעה באמצעות ב"כ בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 17.9.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי מקורם של הכספים מעבודתו וכי נועדו לממן הוצאות חופשה בירדן.
הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 50,000 ש"ח, ולכן לא דיווח.
הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו וכן בעובדה כי מדובר בהפרתו הראשונה של המפר.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 3,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 161/18- מישל סרוג'י:

תיאור הנסיבות:

ביום 16.09.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 8,500 ד"ר ירדני (שווה ערך ל-42,500 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 6,100 ד"ר ירדני.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר מישל סרוג'י (להלן: "המפר").

נימוקי החלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 8,500 ד"ר ירדני.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס בתאריך 16.09.18, וכן באמצעות ב"כ בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 02.10.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, טען המפר כי הכספים שייכים לו וכי מדובר ביתרת הכספים מחשבון הבנק שלו בירדן (לתימוכין בגרסתו, הציג ב"כ המפר תדפיס משיכה בנקאי המעיד על משיכת כספים מחשבון הבנק). הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 80,000 ש"ח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
7. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחייבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה של הוועדה להחליט על גובה העיצום הכספי במקרה זה, שקלה את מכלול נסיבות העניין לרבות סכום ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי הסבריו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו וכן בעובדה כי מדובר בהפרתו הראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 3,000 ש"ח בלבד.
11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 162/18 - יורוביץ' יהושע:

תיאור הנסיבות:

ביום 21.09.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" כשברשותו 12,160 לי"ש"ט (שווה ערך ל-57,036 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 1,500 לי"ש"ט.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר יורוביץ' יהושע (להלן: "המפר").

נימוקי החלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 12,160 לי"ש"ט.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 21.09.18, וכן בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 02.10.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, טען המפר כי קיבל את הכספים מחברו המתגורר בלונדון על מנת להעבירם לישראל. לדבריו, מקורם של הכספים מתרומות שנאספו משיבה בלונדון, בעבור נזקקים בארץ לרגל החג. עוד מסר המפר, כי עשה זאת בתור מחווה חברית וללא כל תמורה. בחקירתו מסר את פרטיו של חברו, וכן תימוכין לגרסתו. הוועדה קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 80,000 ש"ח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
- הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה של הוועדה להחליט על גובה העיצום הכספי במקרה זה, שקלה את מכלול נסיבות העניין לרבות סכום ההפרה. את העובדה כי טענותיו לעניין מקורם או יעדם של הכספים התקבלו, ומאידך, התחשבה הוועדה בעובדה שמדובר בהפרת הראשונה, וכן בשיתוף הפעולה של המפר.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 4,500 ש"ח בלבד.
10. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 163/18 - רון פינקלשטיין:

תיאור הנסיבות:

ביום 22.09.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו 4,170 דולר ארה"ב, 9,600 ש"ח ו-600 אירו (שווה ערך ל-26,697 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 4,170 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר רון פינקלשטיין (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 4,170 דולר ארה"ב, 9,600 ש"ח ו-600 אירו.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 22.09.18, ולבקשתו של המפר באמצעות שיחת ועידה טלפונית בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 02.10.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו ומקורם מעבודתו כעובד שכיר. לדבריו, תכנן להשתמש בכספים לצורך הימורים בקזינו בטאבה. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 100,000 ש"ח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
- הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה וכן בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 3,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 164/18 - ולרי קוגן:

תיאור הנסיבות:

ביום 5.10.2018 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך טרקלין "מצדה" בנתב"ג כשברשותו \$160,000 במזומן (שווה ערך ל- 582,400 ש"ח), מבלי שדיווח על הכנסתו, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. המפר לכאורה סירב לקבל את הפטור המגיע לו בגובה של 50,000 ש"ח ולכן נתפס מלוא הסכום באב"ת 618678.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר ולרי קוגן (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. גרסתו של המפר נשמעה בפני חוקרי המכס בחקירתו מיום 5.10.2018 וכן בפני חברי הוועדה ביום 9.10.2018, על ידי באת כוחו.
3. לעניין מקור ויעד הכסף טען המפר כי מקורו בפעילות העסקית שלו ברוסיה וכי משך את הכספים מחשבונו יום לפני ההגעה לישראל וכי הוא מיועד למימון הוצאות השהייה בישראל, עבורו ועבור אורחיו. לתימוכין, הציג המפר אישור מהבנק בדבר משיכת הכספים כאמור. הוועדה קיבלה את גרסת המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הוא מכיר את חובת הדיווח בישראל ואף דיווח ביציאה מרוסיה, אלא שטעה לחשוב כי נציגי המכס יפנו אליו ביוזמתם. באשר לטופס המכס אשר נמסר לו בטרקלין "מצדה", שבו הצהיר כי אין לו כספים מעל 50,000 ש"ח, הרי שלדבריו הוטעה על ידי נציג VIP שליווה אותו בכניסתו לישראל, אשר החתים אותו על טופס ריק ולמעשה מילא אחר כך את השדות בעצמו.
5. לעניין נושא המודעות יצוין תחילה כי, כידוע, אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. זאת, משום שחובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא חובה מוחלטת ודי בעצם הפרתה כדי לקבוע שהחובה הופרה. על מנת שייקבע כי היא הופרה חובת הדיווח נדרש כי יתקיימו שני תנאים: האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה; והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה הנוכחי תנאים אלה מתקיימים שניהם, ומשכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. זאת ועוד, בנסיבות דנן, בהן המפר הינו איש עסקים מוכר, הנכנס ויוצא מדינות רבות, אשר מכיר את חובת הדיווח ואף מילא טופס הצהרה ביציאה מרוסיה, ניתן לצפות כי לפחות יברר, כיצד ממלאים והיכן מגישים טופס הצהרה על הכספים. יתרה מכך, אם וככל שנכונה טענת המפר לפיה חתם על טופס ריק מבלי שטרח לקרוא אותו שכן היה בשפה שאין הוא שולט בה, הרי שהדבר אינו מהווה הגנה או הצדקה להגשת הצהרה כוזבת לרשויות. על המפר היה לברר לגבי תוכנו של המסמך עליו הוא חותם ולא להסתמך על כך שנציג חברת הליווי ימלא עבורו את הטופס, או לחלופין שלא לחתום על המסמך אם אין בפניו את כל המידע הרלבנטי. מעבר לכך, ברחבי המעבר פזורים שלטים רבים, לרבות בשפה הרוסית, המסבירים על החובה לדווח ועל אופן הדיווח.
7. עוד נטען, כי מדובר בטעות בתום לב וכי אילו היה מעוניין שלא לדווח על הכספים הרי שיכול היה לפצלם בין 11 אורחיו שהיו עמו. הוועדה אינה מקבלת טענה זו. פעולת פיצול הכספים, אף שהיא בין קרובי משפחה, מהווה הפרה של סעיף 9 לחוק. פרשנות, לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לארץ אף שמדובר בחברי משפחה, מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק כמו גם את תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע כי עשיית פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיף 9 לחוק או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון מהווה עבירה פלילית.
8. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.

9. חוק איסור הלבנת הון, מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העבירות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העבירות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העבירות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל.
10. עוד לעניין חשיבות משטר הדיווחים קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005):
- "...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא יכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לענייננו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".
11. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחויבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
12. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
13. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן, הוועדה שקלה את שיתוף הפעולה מצד המפר עם אנשי המכס, את קבלת טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים ואת העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר, אך גם את ההיקף הכספי הגבוה של ההפרה ואת העובדה כי ידע על קיום חובת הדיווח על הכנסת כספים לישראל ולמרות זאת לא דיווח, וכן את מכלול נסיבות העניין, לרבות את נסיבותיו האישיות.
14. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך 120,000 ש"ח בלבד.
15. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 165/18 - אפרים נויפלד:

תיאור הנסיבות:

ביום 21.09.18 נכנס המפר לישראל דרך נמל התעופה "בן גוריון" כאשר ברשותו 17,930 פרנק שוויצרי (שווה ערך לכ- 64,540 ₪), במזומן וזאת מבלי שהצהיר על כך, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: "החוק"); לפיכך נתפסו מידי הכספים העודפים, בסך של 4,500 פרנק שוויצרי.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אפרים נויפלד (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 17,930 פרנק שוויצרי.
2. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 3.10.18. הדיון בוועדה להטלת עיצום כספי התקיים בהיעדרו, למרות שזומן כדן.
3. מתיק הוועדה עולה כי המפר אינו עובד ומתפרנס מקצבת ביטוח לאומי שמקבלת אשתו, הגיע מציריך, שוויץ לאחר ביקור משפחתי.
4. לעניין מקור ויעד הכספים - המפר טען כי את הכספים בסך של 17,930 פרנק שוויצרי לווה מחברו המתגורר בציריך. יש לציין כי המפר לא סיפק הסבר או אסמכתא אודות מקורם של הכספים, וכן לא נימק אודות יעדם של הכספים. הוועדה לא קיבלה את גרסת המפר לעניין מקור הכספים.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעותו לחובת הדיווח - המפר טען כי הכיר את הוראות החוק בדבר חובת הדיווח, אך סבר כי יש לדווח מעל סכום של 100,000 ₪, ולכן לא דיווח. בנוסף, הודה כי לא דיווח על הכספים שנשא ביציאתו משוויץ, שוב, מאחר וסבר כי יש לדווח מעל הסף של 25,000 פרנק שוויצרי.
6. המפר נשאל על ידי בודקי המכס אודות כספים חבי דיווח, וענה תחילה כי ברשותו "קצת כסף", כנשאל פעם שנייה, ענה כי ברשותו 11,000 פרנק שוויצרי בלבד, ובבדיקה נתגלה הסכום הכולל של 17,930 פרנק שוויצרי.
7. הוועדה רואה בחומרה רבה את התנהלותו של המפר מול בודקי המכס, ולא מקבלת את טענותיו לעניין סיבת אי הדיווח, האחריות לדיווח הינה אקטיבית ומוטלת על המפר. מעבר הגבול מרושת בשילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח ואת אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. לעניין נושא המודעות יצוין כי, כידוע, חובת הדיווח הינה חובה מוחלטת ודי בעצם הפרתה כדי לקבוע שהחובה הופרה וכדי להטיל עיצום כספי. לשם קביעה כי הופרה חובת הדיווח לא נדרשת הוכחת מודעות לעצם חובת הדיווח, לסכום החייב בדיווח ולדרך מסירת הדיווח, שהרי אלו הן הוראות החוק.
9. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005): "...ידענו כי דיווח הוא מאושיותו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא יכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".
10. חוק איסור הלבנת הון, מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העבירות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העברות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך

- בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העברות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל.
11. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
12. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
13. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, את העובדה שלא קיבלה את הסבריו להוכחת מקור הכספים, וכן את חוסר שיתוף הפעולה שלו מול בודקי המכס. יחד עם זאת, התחשבה הוועדה בהיותה של ההפרה, הפרה ראשונה.
14. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 4,500 פרנק שוויצרי, כערכם ביום התשלום בפועל.
15. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 166/18 - קטעלו בשארה:

תיאור הנסיבות:

ביום 13.10.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 1,900 דולר ארה"ב, 1,300 דינר ירדני ו-6,800 ש"ח (שווה ערך ל-20,329 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראות סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 6,800 ש"ח ו-400 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר קטעלו בשארה (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 1,900 דולר ארה"ב, 1,300 דינר ירדני ו-6,800 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 13.10.18, וכן בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 15.10.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו ומקורם בשיפוי שקיבל מחברת הביטוח שלו בגין תאונה שעבר. לדבריו, הכספים נועדו לצורך הוצאות שהייתו בירדן ולמימון טיפול שיניים שלא יצא אל הפועל. המפר הציג בפני חברי הוועדה תימוכין לדבריו.
4. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 100,000 ש"ח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
- הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים. המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה וכן בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 167/18 - נאסר ראג'ד:

תיאור הנסיבות:

בתאריך 13.10.18 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותה כספים בסך 25,000 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-87,000 ש"ח) עליהם חלה חובת הדיווח וזאת מבלי שדיווחה על הכנסתם, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידה 21,500 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי גב' נאסר ראג'ד (להלן: "המפרה").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים בגובה 25,000 דולר ארה"ב.
2. המפרה השמיעה את טיעוניה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 13.10.18, וכן בדיון בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") בתאריך 15.10.18.
3. המפרה הינה אזרחית ישראלית, לדבריה יצאה לירדן לצורך הפקת אירוע, ובמטרה לקיים פגישה עסקית וחתימת חוזה עם חברת הפקות ירדנית. לנסיעה התלוו הוריה של המפרה.
4. לעניין נסיבות המקרה, בהגיעה לאולם הנוסעים נקראה יחד עם הוריה לעמדת המכס לבדיקה אקראית, במהלכה התגלו בכבודתה 11,000 דולר ארה"ב, ברשות אביה התגלו 5,000 דולר ארה"ב וברשות אמה התגלו 9,000 דולר ארה"ב נוספים. המפרה טענה כי סך הכספים שהתגלו שייכים לה.
5. לעניין מקור ויעד הכספים, המפרה טענה כי את הכספים קיבלה בהלוואה מחלפן כספים בתל אביב. לדבריה, יעדם של הכספים היה כתשלום לחברת ההפקות כמקדמה בעבור הפקת המופע, אך בשל מחלוקות במהלך המופע העסקה לא יצאה אל הפועל וההסכם בין הצדדים בוטל. המפרה לא המציאה לידי הוועדה אף אסמכתא כלשהי ולו לכאורית המסבירה את מקור ויעד הכסף. הוועדה לא קיבלה את טענות המפרה לעניין מקור הכספים.
6. לעניין נסיבות ההפרה ומודעותה לחובת הדיווח, המפרה טענה כי הכירה את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סברה כי סף הדיווח עומד על 10,000 דולר ארה"ב ולאור זאת, החליטה לפצל את הכספים בין בני משפחתה על מנת להימנע מדיווח. הוועדה רואה בחומרה את התנהלותה זו של המפרה, שכן פעולת פיצול הכספים, אף שהיא בין קרובי משפחה, מהווה הפרה של החוק.
7. פרשנות, לפיה ניתן לפצל את הסכומים המוכנסים לארץ אף שמדובר בחברי משפחה, מרוקנת מתוכן את סעיף 9 לחוק כמו גם את תכלית חובת הדיווח שנקבעה בחוק. פרשנות זו אף מאיינת את סעיף 3(ב) לחוק הקובע כי עשיית פעולה ברכוש במטרה שלא יהיה דיווח לפי סעיף 9 לחוק או כדי לגרום לדיווח בלתי נכון מהווה עבירה פלילית. לעניין זה יש לציין כי ככלל, אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. זאת, משום שחובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק היא חובה מוחלטת ודי בעצם הפרתה כדי לקבועה שהחובה הופרה. על מנת שייקבע כי הופרה חובת הדיווח נדרש כי יתקיימו שני תנאים: האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה; והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה הנוכחי תנאים אלה מתקיימים שניהם, ומשכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
8. כנגד מי שהפר את חובת הדיווח ניתן לנקוט בשני הליכים: הראשון, הגשת כתב אישום בשל ההפרה לפי סעיף 10 לחוק (ובמקרים המתאימים לפי סעיף 3(ב) לחוק); והשני, ועדת עיצום בהתאם לסעיף 15 לחוק. ההליך בפני ועדת העיצומים מיועד להשית סנקציה מנהלית, מהירה ואפקטיבית אשר אין בצידה הרשעה בפלילים. כל אימת שמתקיימים שני התנאים המצוינים בסעיף 6 לעיל מתקיימים היסודות הנדרשים לקביעה שחובת הדיווח הופרה ולסמכות הוועדה לדון במעשה ההפרה ולהטיל עיצום כספי.

10. העברת כספים דרך מעברי גבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
11. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005):
12. "...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".
13. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחויבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
14. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו, לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
15. בבואה של הוועדה להחליט על גובה העיצום הכספי במקרה זה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה שקלה לחומרה את היקפה הכספי הגבוה של ההפרה, את העובדה כי לא קיבלה את גרסתה לעניין מקור הכספים, את מודעתה של המפרה לחובת הדיווח ואת עובדת פיצול הכספים. מנגד שקלה הוועדה את העובדה כי זוהי הפרתה הראשונה של המפרה ואת קבלת גרסתה של המפרה לעניין יעד הכספים.
16. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של 15,000 ש"ח בלבד.
17. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 168/18 - אבו מוך מחמוד:

תיאור הנסיבות:

ביום 13.10.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 5,000 דולר ארה"ב ו-5,800 ש"ח (שווה ערך ל-24,300 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 3,300 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אבו מוך מחמוד (להלן: "המפר").

נימוקי החלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 5,000 דולר ארה"ב ו-5,800 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 13.10.18, וכן נשמעה באמצעות ב"כ בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 15.10.18.
3. המפר, אזרח ישראלי, בבעלותו עסק לייבוא ושיווק של פחם. לדבריו, יצא לירדן על מנת להיפגש עם ספק בירדן.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו ומקורם מעסקו. לדבריו, המיר את הכספים לדולרים אצל חלפן כספים בתל אביב, לתימוכין, הציג המפר ספח פריטת כספים על סך 5,000 דולר ארה"ב, פנקסי חשבוניות מטעם העסק שבבעלותו וכן תדפיסי בנק.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 25,000 ש"ח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. יתרה מכך, מדובר באיש עסקים אשר יוצא לירדן כשברשותו כספים לעתים תכופות ועל כן הציפייה ממנו להכיר את הוראות החוק ולנהוג לאורן מתעצמת.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו וכן בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח בלבד.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 169/18 - נמר עוצאמה:

תיאור הנסיבות:

ביום 17.09.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 8,000 אירו, 600 דינר ירדני ו-670 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-37,480 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 5,000 אירו, 500 דינר ירדני ו-670 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי נמר עוצאמה (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 8,000 אירו, 600 דינר ירדני ו-670 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 17.09.18, וכן נשמעה באמצעות ב"כ בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 15.10.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו ומקורם מעבודתו. לדבריו, נחסכו לטובת טיול עם בת זוגו.
4. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 70,000 או 80,000 ש"ח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
6. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
7. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו וכן בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 2,500 ש"ח בלבד.
11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 170/18- חוסאם אלדין כארים:

תיאור הנסיבות:

ביום 11.10.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו 50,390 ש"ח ו-124 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-50,849 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. בנוסף, מחקירתו עלה כי ביום 11.10.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו 50,300 ש"ח ו-124 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-50,759 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 38,390 ש"ח ו-124 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר חוסאם אלדין כארים (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 50,300 ש"ח ו-124 דולר ארה"ב וכן בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 50,390 ש"ח ו-124 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 11.10.18, וכן נשמעה בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 15.10.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו ומקורם בפיצויים שקיבל מעבודתו על סך 80,000 ש"ח. לדבריו, יצא למצרים עם חבר למטרת בילוי בקזינו כאשר הכספים נועדו למימון הבילוי. עוד מסר המפר, כי זמן קצר לאחר שיצא לבילוי ומחשש להפסיד את כספו בקזינו, החליט לשוב בחזרה לארץ ונכנס דרך מעבר הגבול עם הכספים שעמם יצא.
4. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 171/18 - חנא מתא:

תיאור הנסיבות:

ביום 13.10.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו 5,000 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-18,500 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 1,600 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר חנא מתא (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 5,000 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 13.10.18, וכן נשמעה בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 15.10.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי מקורם מעסקו וכי הוא משך אותם מחשבון הבנק שלו והמירם לדולרים אצל חלפן כספים, לתימוכין, הציג המפר תדפיסי משיכה בנקאיים על סך 10,000 ש"ח, 1,500 ש"ח, 3,000 ש"ח ו-1,000 ש"ח. לדבריו, הכספים יועדו לצורך שהייתו במצרים.
4. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 10,000 דולר ארה"ב, ולכן לא דיווח. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 172/18 - אמיר סלייח:

תיאור הנסיבות:

ביום 13.10.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו 6,000 דולר ארה"ב ו-750 ש"ח (שווה ערך ל-22,950 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 2,800 דולר ארה"ב.

החלטת החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אמיר סלייח (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 6,000 דולר ארה"ב ו-750 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס בתאריך 13.10.18, וכן נשמעה באמצעות ב"כ בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 15.10.18.
3. לענין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו מעיסוקו וכי משך אותם מחשבונות הבנק שלו. לדבריו, הכספים יועדו לתשלום מקדמה בעבור הפקת אירוע זמר במלון "הילטון" בטאבה.
4. הוועדה קיבלה את טענות המפר לענין מקור ויעד הכספים לענין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 10,000 דולר ארה"ב, ולכן לא דיווח.
5. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לענין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
6. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לענין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה וכן בשיתוף הפעולה של המפר.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
10. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 173/18 - ברכה יצחק:

תיאור הנסיבות:

ביום 13.10.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "רבין" כשברשותו 19,920 ש"ח ו-2,000 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-26,900 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 15,000 ש"ח.

החלטת החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר ברכה יצחק (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 19,920 ש"ח ו-2,000 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 13.10.18, וכן נשמעה בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 15.10.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו וכי קיבל אותם בעבור מכירת רכב, כתימוכין הציג המפר זיכרון דברים בנוגע לעסקת מכירת הרכב כאמור. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, את העובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה וכן את שיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 500 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום

מקרה הפרה 174/18- דידיה אמסלם:

תיאור הנסיבות:

ביום 14.10.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" כשברשותו 11,250 אירו ו-9,600 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-82,800 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 8,700 דולר ארה"ב.

החלטת החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר דידיה אמסלם (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 11,250 אירו ו-9,600 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 14.10.18, וכן נשמעה באמצעות ב"כ בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 23.10.18.
3. המפר, אזרח צרפת, עובד בתור שכיר. לדבריו, הגיע לישראל לרגל בר המצווה של אחיינו.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי מקור מיעוטם של הכספים בתרומות שגייס בבית כנסת בפריז, ורובם נמשכו מחשבון הבנק שלו בצרפת, לרגל בר המצווה של אחיינו בישראל. לתימוכין, הציג ב"כ המפר תדפיסים בנקאיים ואישורי משיכה המאשרים את הסבריו לעניין מקור ויעד הכספים.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 100,000 ש"ח ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי בעקבות לחץ והתרגשות לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, את העובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן את שיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 4,000 ש"ח בלבד.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 175/18 - לירן אדמון:

תיאור הנסיבות:

ביום 18.10.18 הגיע המפר לכאורה למעבר הגבול "בגין" במטרה להיכנס לישראל, כשברשותו 10,000 דולר ארה"ב (שווי של כ-36,520 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 6,700 דולר ארה"ב.

החלטת החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר לירן אדמון (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 18.10.18 ובפני חברי הוועדה ביום 23.10.18.
3. לענין מקור ויעד הכספים - המפר טען כי מדובר בכספים שהוא וחברו הרוויחו מהימורים בקזינו, כמו כן טען כי הוא יצא מהארץ עם 1,000 דולר ארה"ב שנמשכו מחשבון הבנק שלו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לענין זה.
4. לענין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח - המפר טען כי הכיר את הוראות החוק והיה מודע לחובת הדיווח, אך לטענתו חשב כי חובת הדיווח עומדת על 10,000 דולר ארה"ב ולא 12,000 ש"ח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום - הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לענין זה. על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח. בנוסף, המעבר מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, שקלה הוועדה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, ובכלל כך בנסיבות הבאות: קבלת טענת המפר לענין מקור ויעד הכספים, הפרה בהיקף כספי נמוך, המפר שיתף פעולה עם גורמי האכיפה, נסיבותיו האישיות והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. מנגד, אי קבלת גרסתו לענין המודעות לחובת הדיווח.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 176/18 - משה בטאש:

תיאור הנסיבות:

ביום 18.10.18 הגיע המפר לכאורה למעבר הגבול "בגין" במטרה להיכנס לישראל, כשברשותו 6,500 דולר ארה"ב (שווי של כ- 23,740 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 3,200 דולר ארה"ב.

החלטת החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר משה בטאש (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 18.10.18 ובפני חברי הוועדה ביום 23.10.18.
3. לענין מקור ויעד הכספים - המפר טען כי מדובר בכספים שהוא וחברו הרוויחו מהימורים בקזינו, כמו כן טען כי הם שותפים בהשקעה וברווחים. הוועדה קיבלה את טענות המפר לענין זה.
4. לענין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח - המפר טען כי הכיר את הוראות החוק והיה מודע לחובת הדיווח, אך לטענתו חשב כי חובת הדיווח עומד על 100,000 ₪ ולא 12,000 ₪. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לענין זה. על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח. בנוסף, המעבר מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, שקלה הוועדה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, ובכלל כך בנסיבות הבאות: קבלת טענת המפר לענין מקור ויעד הכספים, הפרה בהיקף כספי נמוך, המפר שיתף פעולה עם גורמי האכיפה, נסיבותיו האישיות והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. מנגד, אי קבלת גרסתו לענין המודעות לחובת הדיווח.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 177/18 - יוסף אבו עיאדה:

תיאור הנסיבות:

ביום 11.10.18 נכנס המפר לכאורה עם רכבו לישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו 29,500 ש"ח עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 17,500 ש"ח.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר יוסף אבו עיאדה (להלן: "המפר").

נימוקי החלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 29,500 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 11.10.18, וכן נשמעה בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 23.10.18.
3. לענין נסיבות המקרה, המפר הינו אזרח ישראלי יצא למצרים יחד עם חברו לצורך חופשה. לדבריו, חשש שמא הכספים יגנבו, ולכן הסליק אותם בשלדת הרכב.
4. לענין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי כ-25,000 ש"ח מן הכספים לוה מחברו ומאביו בעוד 5,000 ש"ח בלבד שייכים לו. המפר לא הציג כל אסמכתא שהיא לגיבוי טענותיו.
5. הוועדה לא קיבלה את גרסת המפר לענין מקור ויעד הכספים.
6. לענין המודעות לחובת הדיווח, המפר טען כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לענין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
7. יצוין כי הוועדה רואה בחומרה את היעדר שיתוף הפעולה של המפר עם בודקי המכס. בעת שעוכב לבדיקה, נשאל המפר על ידי אחד מבודקי המכס האם נמצאים ברכבו כספים כלשהם או חפצים יקרי ערך וזה השיב בשלילה. לאחר מכן, במהלך בדיקת רכבו של המפר, התגלה כי הסליק בשלדת רכבו את הכספים.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקף ואופי ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענותיו של המפר לענין יעד הכספים לא התקבלו, ובעובדה כי מדובר בהפרת הראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 7,000 ש"ח בלבד.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 178/18 - יורי מושייב:

תיאור הנסיבות:

ביום 16.10.18 נכנס המפר לכאורה לישראל, דרך נמל התעופה "בן גוריון", ועבר במסלול האדום במטרה להצהיר על 2 טלפונים חכמים שהביא עמו. בשיקוף של שאר כבודתו התגלו בין היתר מוצרי בשר ודגים קפואים. מאחר וחל איסור על הכנסת מוצרי בשר ודגים שונים לשטחי המדינה, הובהר למפר לכאורה כי דין הטובין להיתפס ולהישלח להשמדה. בשלב זה, שיתף המפר לכאורה את אנשי המכס בעובדה כי בבטן הדגים ישנם כספים מוסלקים. לאחר בדיקה פיזית שנערכה על ידי בודקי המכס בבטן הדגים, נמצאו 40,000 דולר ארה"ב במזומן (שווי של כ-155,000 ש"ח), עליהם חלה חובת דיווח בהתאם להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, ובהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו הכספים העודפים על תקרת הפטור בסך 26,200 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר יורי מושייב (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפרים בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בסכום של 40,000 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס ביום 16.10.18, נשמעה בשנית ביום 17.10.18, וכן, באמצעות ב"כ נשמעה בדיון בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 23.10.18.
3. המפר, אזרח ישראלי, בעלים של מסעדה בארה"ב. לדבריו, הגיע לישראל לבת מצווה של קרובת משפחתו.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, טען המפר כי מקורם של הכספים מחשבון הבנק של החברה שבבעלות אחיינו בארה"ב. המפר טען כי נמשכו מחשבון הבנק 52,000 דולר ארה"ב, כך ש-12,000 דולר הושארו בביתו שבארה"ב. לטענתו, התבקש על ידי אחיינו אשר הגיע לישראל כשבועיים קודם לכן להביא עמו את הכספים. בחקירתו טען כי יעדם של הכספים הוא לצורך החלפת מצבות למספר בני משפחה וכן לצורך מתנה לבת המצווה שלשמה הגיע. המפר טען כי בבטן הדגים יחד הכספים הונחה על ידו אסמכתא בנקאית המעידה על משיכת הכספים, טענה שנבדקה ונמצאה כלא נכונה. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין מקור הכספים, וראתה בחומרה את מעשיו והתנהלותו בניסיונו להבריח כספים עבור אחר, תוך שימוש במסווה של הצהרה על טלפונים סלולריים, במטרה לטשטש את הימצאות כספים ולהתחמק מדיווח עליהם. בנוסף, המפר לא שיתף פעולה בחקירתו במידה שניתן היה להבין מהו מקור הכספים והקשר שלו אליהם.
5. המפר טען כי לא היה מודע לחובת הדיווח על הכספים שהעביר, לפי חוק איסור הלבנת הון.
6. חובת הדיווח הקבועה בחוק היא חובה מוחלטת, ודי בעצם הפרתה כדי לקבוע שהופרה, וכדי להטיל בעקבות כך עיצום כספי. לא נדרשת הוכחת מודעות לעצם חובת הדיווח, וממילא גם לא נדרשת קביעה בדבר הכוונה להפר אותה. די בכך שהוכנסו לארץ כספים מעבר לסכום הקבוע בחוק מבלי לדווח עליהם, על מנת לקבוע שהחובה הופרה, כפי שקובעת הוועדה במקרה זה.
7. העברת כספים דרך מעברי הגבול היא אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, בארץ ובעולם, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול מעבר לסכום הקבוע.
8. חוק איסור הלבנת הון מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העבירות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העברות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר

- העברות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל.
9. לענין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון למאבק בפשיעה קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005):
- "...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא יכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".
10. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל. הוראה מחייבת דומה נחקקה במדינות רבות אחרות, לרבות בארצות הברית ובמדינות אירופה. החלת חובת הדיווח מתחייבת גם מן הכללים שנקבעו על ידי ה-FATF, הארגון הבינלאומי הקובע את הסטנדרטים הבינלאומיים בתחום המאבק בהלבנת הון ומימון טרור. יישום של המלצות אלו נדרש והכרחי, על מנת שמדינת ישראל תוכל להימנות עם המדינות המשתפות פעולה ונוטלות במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
11. לאור החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה, בסעיף 15 לחוק, להטיל עיצום כספי בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו, לפי הסכום הגבוה יותר. הוועדה מוסמכת גם להטיל עיצום בגובה מחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה היא ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (ראו בעניין זה תקנה 12 לתקנות איסור הלבנת הון (עיצום כספי), התשס"ב-2001).
12. בקביעת גובה העיצום הכספי במקרה הנוכחי נלקחו בחשבון מכלול נסיבות העניין כפי שפורטו לעיל, לרבות חשיבותו של משטר הדיווחים, גבולות הסמכות של הוועדה והמדיניות המשתקפת בפסיקת בתי המשפט, לפיה יש להחמיר בגובה העיצומים המוטלים על מפרים, ויש למנוע מצב בו "ישתלם למפרי חוק למיניהם להפר את חובת הדיווח תוך נטילת הסיכון לתשלום כספי נמוך. רק מדיניות כזו תשרת נאמנה את מטרות החוק אשר עניינו המאבק בתופעת הלבנת ההון ומימון טרור ופשע" (וע (רמ') 1/08 פרג' נ' יו"ר הוועדה להטלת עיצומים (לא פורסם, 6.5.2009); כן ראו: עש"א (ת"א) 28285-02-11 בלעווי נ' מדינת ישראל, הוועדה להטלת עיצום כספי (לא פורסם, 1.6.2011)).
13. לאור האמור, בבואה לקבוע את גובה העיצום הכספי, שקלה הוועדה את נסיבות המקרה שהינן חמורות במיוחד. ברשות המפר נתפס סכום כסף משמעותי ומוסלק כאשר הוא משמש כבלדר בלבד. טיעוניו של המפר היו כלליים, לא גובו באסמכתאות מתאימות ובנסיבות אלה הוועדה החליטה שלא לקבל את גרסתו לעניין מקור הכספים. כשיקול לקולא, נלקחה בחשבון העובדה שמדובר בהפרה ראשונה של המפר.
14. סיכומו של דבר, לאור מכלול נסיבות העניין סבורה הוועדה כי יש להטיל על המפר עיצום כספי משמעותי, שישקף את חומרת המקרה וירתיע אחרים מפני הפרת חובת הדיווח. לפיכך, החליטה הוועדה, על בסיס כל השיקולים שפורטו לעיל להטיל על המפר עיצום כספי בסך של 80,000 ש"ח.
15. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 179/18 - בצלאל שור:

תיאור הנסיבות:

ביום 24.10.18 הגיע המפר לכאורה לנתב"ג, עבר במסלול הירוק במטרה להיכנס לישראל, כשברשותו 23,100 דולר ארה"ב (שווה ערך לכ- 85,008 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 9,500 דולר.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר בצלאל שור (להלן: "המפר").

נימוקי החלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 25.10.18 ובפני חברי הוועדה ביום 29.10.18, באמצעות בא כוחו.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר, אזרח אמריקאי טען כי הגיע לארץ על מנת לבקר את בנו הלומד בישיבה ואף טען כי הכסף שייך לו ומקורו מרווחים של חנות היודאיקה אשר בבעלותו, והציג בפני חברי הוועדה אישור על משיכת הכסף מחשבון הבנק שלו בארה"ב, המפר מסר כי הוא מתכוון למסור את הכסף לבנו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
4. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח, המפר טען כי הכיר את הוראות החוק והיה מודע לחובת הדיווח, אך לטענתו קיבל מידע מוטעה כאשר הוא בדק לפני הטיסה באתר אינטרנט (לא של רשות המסים) וממנו למד כי סכום חובת הדיווח עומד על 90,000 ₪. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח. בנוסף, המעבר מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל הוועדה שקלה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, ובכלל כך בנסיבות הבאות: קבלת טענת המפר לעניין מקור ויעד הכספים, שיתוף פעולה של המפר עם גורמי האכיפה, נסיבותיו האישיות והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. מנגד, אי קבלת גרסתו לעניין המודעות לחובת הדיווח.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 5,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 180/18-עונאללה זיאד:

תיאור הנסיבות:

ביום 25.10.18 הגיע המפר לכאורה למעבר הגבול "נהר הירדן" במטרה להיכנס לישראל, כשברשותו 6,250 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-23,081 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 3,000 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר עונאללה זיאד (להלן: "המפר").

ואלו נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 25.10.18 ובפני חברי הוועדה ביום 29.10.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים - המפר טען כי הוא מתגורר בצ'כיה מזה 30 שנים וכי מקור הכספים הוא מהכנסותיו ממפעל להדפסה על זכוכית שבבעלותו. כמו כן המפר טען כי הכספים מיועדים לתשלום מקדמה בעבור עסקה שלו עם ספק ירדני לצורך קניית שוקולד וייבואו לצ'כיה, אך מאחר והעסקה עדיין במשא ומתן הוא חזר עם הכסף לארץ-הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
4. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח - המפר טען כי לא הכיר את הוראות החוק ולא היה מודע לחובת הדיווח, אך לטענתו חשב כי חובת הדיווח עומדת על 15,000 דולר ארה"ב ולא 12,000 ש"ח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
- הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח. בנוסף, המעבר מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, ובכלל כך בנסיבות הבאות: היקפה הכספי הנמוך של ההפרה, העובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם גורמי האכיפה, והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 181/18-בדיר הילל:

תיאור הנסיבות:

ביום 23.10.18 הגיע המפר לכאורה למעבר הגבול "נהר הירדן" במטרה לצאת מישראל עם רכבו, כשברשותו 9,000 דולר (שווי של כ- 33,030 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 5,500 דולר.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר בדיר הילל (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
2. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 23.10.18 ובפני חברי הוועדה ביום 29.10.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים - המפר טען כי מדובר בכספים שלו ושל חברו שנועד למטרת בילויים וקניית מתנות ואף טען כי מקורם בהכנסותיו כעובד שכיר. לחיזוק טענתו למקור הכספים הציג בפני חברי הוועדה העתקים מטופסי 106 של המשכורת השנתית שלו אשר מעידים על גובה הכנסתו.
4. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
4. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח - המפר טען כי לא הכיר את הוראות החוק ולא היה מודע לחובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
- הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח. בנוסף, המעבר מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, הוועדה שקלה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, ובכלל כך בנסיבות הבאות: קבלת טענת המפר לעניין מקור ויעד הכספים, שיתוף פעולה של המפר עם גורמי האכיפה, והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 182/18-הישאם עיסא:

תיאור הנסיבות:

ביום 21.10.18 הגיע המפר לכאורה למעבר הגבול "נהר הירדן" במטרה להיכנס לישראל, כשברשותו 7,150 דולר ארה"ב, 700 דינר ירדני ו-4,450 ש"ח (שווי של כ-34,231 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 5,050 דולר ארה"ב ו-700 דינר ירדני.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר הישאם עיסא (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר הישאם עיסא (להלן: "המפר").
3. גרסת המפר לכאורה נשמעה בפני בודקי המכס ביום ה-21.10.18, נשמעה בשנית בפני חוקרי המכס באותו היום, וכן בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום ה-29.10.18.
4. לעניין נסיבות המקרה, המפר נכנס לישראל דרך מעבר "נהר הירדן", עבר באולם הנוסעים ונקרא לעמדת המכס לבדיקה אקראית, בה נשאל אם יש ברשותו דבר מה להצהרה והשיב בשלילה, בהמשך נשאל אודות כספים חבי דיווח למכס, והשיב בחיוב. לאחר בדיקה בכבודתו התגלו 7,150 דולר ארה"ב, 700 דינר ירדני ו-4,450 ש"ח אשר לא דווחו כנדרש.
5. ההפרה של המפר אשר נידונה בפני ועדה זו מהווה הפרה חוזרת, כמשמעה בסעיף 16(ד) בחוק, הקובע כי זו הינה "הפרה שנעשתה בתוך שנתיים מהפרה קודמת של אותה הוראה שבשלה הוטל על המפר עיצום כספי או שבשלה הורשע". הפרתו הקודמת של המפר אירעה ביום 19.06.2018, עת נתפס בכניסתו לישראל דרך מעבר "נהר הירדן", כשברשותו כספים העולים על סף הדיווח הקבוע בחוק, ללא שהצהיר עליהם. הוועדה לעיצום כספי שהתכנסה לדון בעניין זה ביום 24.06.2018 השיתה על המפר, בגין אותה הפרה, עיצום כספי בסך 3,000 ש"ח.
6. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר חזר על טענתו במקרה ההפרה הקודם כי מדובר בכספי הלוואה שקיבל מהמעסיק שלו, אשר אותם כספים משמשים אותו ואת משפחתו בנסיעות לחו"ל. לדבריו, הוא צריך את הכסף המזומן בגלל סיבות רפואיות אותן פירט בפני הוועדה.
7. הוועדה החליטה לקבל את גרסתו לעניין יעד ומקור הכספים. זאת מהתרשמותה החוזרת מגרסתו של המפר בפניה.
8. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי שכח לדווח. בנוסף הביע חרטה והודה כי עשה טעות.
9. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר באשר לסיבה שבגינה לא דיווח על הכספים שברשותו. כאמור, המפר הכיר את חובת הדיווח כאשר נתפס מספר חודשים לפני האירוע הנוכחי והוטל עליו עיצום כספי. בנסיבות אלה, הוועדה אינה יכולה לקבל את הטענה כי הוא שכח לדווח על הכספים שברשותו.
10. ממילא, יצוין, כי חובת הדיווח הינה חובה מוחלטת ודי בעצם הפרתה כדי לקבוע שהחובה הופרה וכדי להטיל עיצום כספי. לשם קביעה כי הופרה חובת הדיווח לא נדרשת הוכחת מודעות לעצם חובת הדיווח, לסכום החייב בדיווח ולדרך מסירת הדיווח, שהרי אלו הן הוראות החוק.
9. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא

כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.

11. חוק איסור הלבנת הון, מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העבירות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העברות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העברות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל.

12. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר.

13. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005): "...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לענייננו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".

14. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת גם בארה"ב ובמדינות אירופה), והיא מחייבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.

15. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות האירוע כפי שעולים מתיק הוועדה, לרבות היקפה הכספי של ההפרה, את היות ההפרה הפרה חוזרת, את מודעותו של המפר לחובת הדיווח, את העובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכסף התקבלו ובשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות המכס. בנוסף, התחשבה הוועדה בנסיבותיו האישיות של המפר כפי שהציג בפניה עת קבעה את גובה העיצום הכספי.

16. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 15,000 ש"ח.

17. החלטת הוועדה ונימוקה נמסרו למפר בסיום הדיון. כמו כן נאמר לו כי נימוקים בכתב יישלחו אליו בהמשך.

18. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 183/18 סמי עדווי:

תיאור הנסיבות:

ביום 28.10.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 11,050 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-39,780 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 7,800 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר סמי עדווי (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 11,050 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 28.10.18, וכן נשמעה באמצעות ב"כ בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 5.11.18.
3. המפר, אזרח ישראלי, הינו עצמאי בתחום איטום הגגות. שב לישראל לאחר ביקור אצל בתו המתגוררת בירדן.
4. לעניין נסיבות המקרה, המפר הגיע עם רכבו על מנת להיכנס לישראל מירדן, נשאל על ידי בודק המכס אם יש ברשותו כספים חבי הצהרה והשיב בשלילה. בבדיקה ברכבו נמצאו 10,000 דולר ארה"ב במעטפה ובכיסיו נמצאו 1,050 דולר ארה"ב נוספים.
5. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו וכי משך אותו מחשבון הבנק שלו בירדן. לדבריו, הכספים נועדו לממן לשלם תשלום חוב שיש לו למס שבת. המפר לא המציא אסמכתאות לתימוכין בגרסתו.
6. הוועדה לא קיבלה את טענות המפר לעניין יעד הכספים בלבד.
7. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 80,000 ש"ח, ולכן לא דיווח.
8. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה לבדוק ולהתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר הגבול. יתרה מכך, הוועדה רואה בחומרה את העובדה שמדובר באיש עסקים אשר מרבה לעבור במעבר הגבול כשברשותו כספים.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005): "...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייוון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".
11. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחייבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
12. בהקשר זה, ראו המלצה 32 של ארגון ה-FATF, שהינו הגוף הבינלאומי הקובע את הסטנדרטים הבינלאומיים בתחום המאבק בהלבנת הון ומימון טרור, לגבי העברת כספים במעברי גבול:

CASH COURIERS:

"Countries should have measures in place to detect the physical cross-

border transportation of currency and bearer negotiable instruments, including a declaration system or other disclosure obligation. Countries should ensure that their competent authorities have the legal authority to stop or restrain currency or bearer negotiable instruments that are suspected to be related to terrorist financing or money laundering, or that are falsely declared or disclosed. Countries should ensure that effective, proportionate and dissuasive sanctions are available to deal with persons who make false declaration(s) or disclosure(s). In cases where the currency or bearer negotiable instruments are related to terrorist financing or money laundering, countries should also adopt measures, including legislative ones consistent with Recommendation 3 and Special Recommendation III, which would enable the confiscation of such currency or instruments."

13. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

14. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה. מחד, הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין יעד הכספים ונסיבות ההפרה כפי שתוארו מצדו. מאידך, קיבלה הוועדה את הסבריו לעניין מקור הכספים, והתחשבה בעובדה כי מדובר בהפרתו הראשונה.

15. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 10,000 ש"ח בלבד.

16. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 18/184-מאג'ד עבד רבו:

תיאור הנסיבות:

ביום 29.10.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "בגין" כשברשותו 25,400 ש"ח, עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 13,400 ש"ח.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר מאג'ד עבד רבו (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 29.10.18, וכן קיבל זימון להשמיע את טיעוניו בעל פה בפני חברי הוועדה, אך טען שמכיוון והינו תושב מצרים, לא יוכל להתייצב לדיון.
3. לעניין מקור ויעד הכספים – מחומר החקירה עולה כי המפר, תושב מצרים, בעלים של בית מלון במצרים, טען שמדובר בכספים שלו, שמקורם מלקוחות ישראלים שביקרו בבית המלון שבבעלותו, ולדבריו מכיוון ולא ניתן להמירם במצרים, הגיע לישראל בין היתר להמירם, וזאת על מנת שיוכל להפקיד בחשבון הבנק המצרי שלו. לציון כי מצדו של המפר לא הוצגו אסמכתאות כלשהן התומכות בטיעוניו.
4. הוועדה לא קיבלה את טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין מודעות לחובת הדיווח – טען המפר כי הכיר את חובת דיווח על כספים, אך לא ידע שתקרת הדיווח היא על כספים שסכומם עולה על 12,000 ש"ח. בהקשר זה יצוין תחילה, כי ככלל, אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו.
6. לכך יש להוסיף, כי המפר הוא איש עסקים, אשר לדבריו מרבה להגיע לישראל דרך מעבר הגבול "בגין", וסביר היה לצפות ממנו שיכיר או לפחות יטרח לברר מהן חובות הדיווח החלות עליו וינהג לאורן. הדברים אמורים ביתר שאת נוכח השילוט הפזור ברחבי המעבר, המורה על חובת הדיווח.
7. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
8. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחויבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, נשקלו מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה כי טענותיו לעניין מקור הכסף לא התקבלו, וכן סיבת אי הדיווח. מאידך, התחשבה הוועדה בעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 5,000 ש"ח בלבד.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 185/18-רוני פלוס:

תיאור הנסיבות:

ביום 18.10.18 הגיע המפר לכאורה לנתב"ג, עבר במסלול הירוק במטרה להיכנס לישראל, כשברשותו 30,500 אירו (שווה ערך לכ-128,212 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 18,620 אירו.

החלטת הוועדה ונימוקי החלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר רוני פלוס (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 18.10.18 ובפני חברי הוועדה ביום 5.11.18.
4. לעניין מקור ויעד הכספים - המפר טען כי מדובר בכספים שלו מעסק שסגר בפורטוגל, אשר נמשכו מחשבון הבנק שלו בפורטוגל, שגם אותו סגר. לדבריו, הכסף מיועד לפתיחת בר באזור ת"א, לפתיחת עסק בתחום המחשבים ולמימון חתונתו. במהלך הדיון בפני הוועדה הציג המפר תדפיסים בנקאיים המעידים על משיכת הכספים מחשבון הבנק בפורטוגל ועל סגירת החשבון. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח - המפר טען כי הכיר את הוראות החוק והיה מודע לחובת הדיווח ואף דיווח על הוצאת הכסף מפורטוגל, אך טען שהיה עייף והודה שעשה טעות תוך הבעת התנצלות בפני הוועדה. בנוסף, טען כי לא שם לב למסלול האדום והירוק. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה.
6. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
8. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחייבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שקלה הוועדה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, ובכלל זה בנסיבות הבאות: קבלת טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים, שיתוף פעולה של המפר עם גורמי האכיפה, נסיבותיו האישיות והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. מנגד, אי קבלת גרסתו לעניין המודעות לחובת הדיווח.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 5,000 ש"ח בלבד.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 186/18-יוסף אורנשטיין:

תיאור הנסיבות:

ביום 8.11.18 נכנס המפר לכאורה מישראל דרך מעבר הגבול "בן גוריון", כשברשותו 20,600 דולר קנדי (שווי של כ-57,730 ש"ח), ללא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 2,770 דולר קנדי.

החלטת הוועדה נימוקי החלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר יוסף אורנשטיין (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. המפר השמיע את טיעוניו בפני בודקי המכס ביום 8.11.18, בפני חוקרי המכס ביום 11.11.18, ובדיון בפני חברי הוועדה ביום 15.11.18.
4. לעניין מקור ויעד הכספים - המפר טען כי הוא גר ועובד בקנדה באחזקת מבנים מזה שנה וחצי. מדובר בכספים שלו, שחסך ממשכורותיו והוצאו מחשבון הבנק שלו. לטענת המפר יעד הכספים עבור תשלום 4 חודשי מזונות לגרושתו, המתגוררת עם בנותיו בישראל וכן לצורך מחייה בזמן שהייתו בארץ - הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח - המפר טען כי הכיר את הוראות החוק והיה מודע לחובת הדיווח, אך לטענתו לא ידע שסכום חובת הדיווח הופחת מ-100,000 ש"ח ל-50,000 ש"ח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח. בפרט, שמעבר הגבול מרושת בשלטים מאירי עיניים המפרטים את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
6. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות את היקף הכספי הנמוך של ההפרה, העובדה שהוועדה קיבלה את הסברי המפר לעניין מקור ויעד הכספים, שיתוף פעולה של המפר עם גורמי האכיפה, נסיבותיו האישיות והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך 1,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 187/18-אל בדיר סלימאן:

תיאור הנסיבות:

ביום 11.11.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 3,250 דינר ירדני, 1,110 ש"ח ו-200 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-18,000 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 1,300 דינר ירדני.

החלטת הוועדה ונימוקי החלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אלבדיר סלימאן (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים מישראל בגובה 3,250 דינר ירדני, 1,110 ש"ח ו-200 דולר ארה"ב.
3. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 11.11.18, וכן נשמעה בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 15.11.18.
4. המפר אזרח ישראלי שיצא לירדן יחד עם בני משפחתו לחופשה.
5. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לאמו ומקורו מחשבון הבנק שלה.
6. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
7. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק, אך לא ידע כי סף הדיווח עומד על 12,000 ש"ח, ולכן לא דיווח.
8. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, את העובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן את שיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 188/18-מוחמד עמצי:

תיאור הנסיבות:

ביום 15.11.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "ארז" כשברשותו 5,000 דולר ארה"ב ו-110 דינר ירדני (שווה ערך ל-18,550 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 1,900 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר מוחמד עמצי (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 5,000 דולר ארה"ב ו-110 דינר ירדני.
3. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 15.11.18, וכן נשמעה בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 21.11.18.
4. המפר, תושב עזה, הינו עוסק במסחר בחומרי בניין.
5. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו מפעילותו העסקית. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואף דיווח על כספים בעבר, אך בשל תחושת עייפות שחש, שכח לדווח.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. הוועדה קובעת כי על המפר, שמכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, היה להצהיר על הוצאת הכספים כנדרש. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספיים בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, את העובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן את שיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח בלבד.
11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 189/18-סחראן עיסא:

תיאור הנסיבות:

ביום ה- 19.11.18 נכנס המפרה לכאורה דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" עם כספים במזומן בסך 7,000 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-26,397 ש"ח), מבלי שהצהיר עליהם, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק.

לפיכך, ובהתאם להוראות החוק נתפסו מידיו הכספים.

תמצית העובדות וטענות המפר לכאורה:

1. גרסת המפר לכאורה נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס ביום ה-19.11.18, נשמעה בשנית בפני חוקרי המכס באותו היום וכן בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום ה-21.11.18 באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
2. לעניין נסיבות המקרה, המפר לכאורה, תושב ישראל, מדריך תיירים במקצועו, המתין בצד הישראלי לקבל קבוצת תיירים מהצד הירדני של המעבר. במהלך ההמתנה ביקש וקיבל אישור מיוחד להיכנס לאזור הסטרילי של מעבר הגבול, לטענתו על מנת להעביר מסמכים למדריך הקבוצה השנייה. בדרכו חזרה לאולם הנוסעים הבחינו אנשי המכס, כי בכיסו מעטפה ולאחר מכן התברר כי המעטפה הכילה 7,000 דולר ארה"ב מבלי שהצהיר על כך, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, ובהתאם להוראות החוק נתפסו מידיו הכספים.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, טען המפר לכאורה כי התבקש על ידי החברה בה הוא עובד לאסוף את הכספים ממדריך התיירים שחיכה לו מעבר לגבול, ולהחזירם לחברה בה הוא עובד. לטענתו, מדובר בכספים שנאספו מהתיירים על ידי ראש הקבוצה ומהווים תשלום עבור הוצאותיהם בישראל.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר לכאורה כי לא הכיר את החוק וכן את חובת הדיווח, עוד מסר בחקירתו כי לא שם לב לשלטי ההסבר במקום.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר סחראן עיסא (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס ביום ה-19.11.18, נשמעה בשנית בפני חוקרי המכס באותו היום וכן בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום ה-21.11.18.
3. לעניין מקור הכספים, טען המפר כי התבקש על ידי החברה בה הוא עובד לאסוף את הכספים ממדריך התיירים שחיכה לו מעבר לגבול, ולהחזירם לחברה בה הוא עובד. לטענתו, מדובר בכספים שנאספו מהתיירים ומהווים תשלום עבור הוצאותיהם בישראל.
4. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ו/או את חובת הדיווח. בנוסף, מסר בחקירתו כי לא שם לב לשלטי ההסבר במקום.
- הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. הוועדה ראתה בחומרה את התנהלותו של המפר, בכך שניצל את אישור הכניסה המיוחד שניתן לו לאזור הסטרילי לשם העברת כספים לישראל. בנוסף, התקשתה הוועדה לקבל את הטענה שלא הכיר את חובת הדיווח, שכן, מדובר במדריך טיולים שהודה כי פקד את המעבר מאות פעמים, ועדיין טען כי לא ידע על קיומה של חובת דיווח על כספים במעבר גבול. בעניין זה אף סברה הוועדה כי חובתו של המפר מוגברת לאור הביקורים התדירים במעבר הגבול והיותו מדריך תיירים במקצועו. יתרה מכך, מעבר הגבול מרושת בשלטים מאירי עיניים המפרטים את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
- לעניין זה יצוין, כי חובת הדיווח הינה חובה מוחלטת ודי בעצם הפרתה כדי לקבוע שהחובה הופרה וכדי להטיל עיצום כספי. לשם קביעה כי הופרה חובת הדיווח לא נדרשת הוכחת מודעות לעצם חובת הדיווח, לסכום החייב בדיווח ולדרך מסירת הדיווח, שהרי אלו הן הוראות החוק.

6. ככלל, אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של "כוונה" או "מטרה" להפר את חובת הדיווח. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
8. חוק איסור הלבנת הון, מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העברות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העברות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העברות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר.
10. בבואה של הוועדה להחליט על גובה העיצום הכספי, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות האירוע, לרבות העובדה כי הוועדה קיבלה את הסבריו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים, את העובדה כי המפר ניצל את אישור הכניסה שקיבל לאזור הסטרילי במעבר הגבול, על מנת להעביר כספים לישראל מבלי לדווח. כן התחשבה הוועדה בהיקפה הכספי של ההפרה ובעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 15,000 ש"ח.
12. החלטת הוועדה ונימוקיה נמסרו למפר בסיום הדיון. כמו כן נאמר לו כי נימוקים בכתב יישלחו אליו בהמשך.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 190/18-זאיד ג'מאל:

תיאור הנסיבות:

ביום 20.11.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 17,300 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-62,280 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 14,000 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר זאיד ג'מאל (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 17,300 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 20.11.18, וכן נשמעה בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 21.11.18.
3. המפר הינו תייר אמריקאי אשר הגיע לישראל עם משפחתו למטרת ביקור משפחתי.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי מקורם של הכספים מעבודתו ושייכים לו, לדבריו משך אותם מחשבון הבנק שלו. עוד הוסיף כי הכספים נועדו לשמש אותו ואת משפחתו בהוצאות שהייתם בישראל ובירדן.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, את העובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן את שיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 3,000 ש"ח בלבד.
10. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 191/18-פדורנק דניאל:

תיאור הנסיבות:

ביום 27.11.18 נכנסה המפרה לכאורה יחד עם בן זוגה לישראל דרך המסלול הירוק בנמל התעופה בן גוריון. ברשותה של המפרה היה סכום של 20,000 דולר ארה"ב ו-7,000 אירו (שווה ערך לכ- 105,000 ש"ח). ברשות בן זוגה היה סכום של 11,000 דולר (שווה ערך לכ- 41,000 ש"ח). המפרה לכאורה לא דווחה על הכנסת הכספים, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, ובהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיה 14,500 דולר ארה"ב.

תמצית העובדות וטענות המפר לכאורה:

1. גרסתם של המפרה לכאורה ושל בן זוגה נשמעו בפני בודקי המכס ובחקירתם בפני חוקרי המכס ביום ה-27.11.18. בנוסף המפרה לכאורה השמיעה את טענותיה בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום 03.12.18. המפרה לכאורה, אזרחית ישראלית, עובדת כשכירה בחברה ישראלית בתחום הקוסמטיקה הרפואית אשר בבעלות אביה. לאחר תשאול ראשוני של המפרה לכאורה ובן זוגה, הובהר כי כל הכספים שייכים למפרה לכאורה. חלק מהכספים הועברו אל בן זוגה על ידה במטרה להתחמק מהמכס.
2. לעניין מקור הכספים המפרה לכאורה טענה כי מדובר בכספים שניתנו לה בעבור אספקה של ציוד רפואי ללקוחות החברה בבודפשט, הונגריה והם נועדו להפקדה בחשבון הבנק של החברה.
3. מודעות לחובת הדיווח: המפרה לכאורה טענה כי ידוע היה לה שמותר להיכנס לישראל עם כספים עד לסכום של 50,000 ש"ח. היא לא ידעה שניתן להביא סכום מעל התקרה כאמור ולהצהיר בגינם במסלול האדום. מסיבה זו, העבירה לבן זוגה חלק מהכסף.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי גברת פדורנק דניאל (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. גרסתם של המפרה וחברה נשמעו בפני בודקי המכס ובחקירתם בפני חוקרי המכס ביום ה-27.11.18. בנוסף המפרה השמיעה את טענותיה בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום 03.12.18.
3. מגרסאות המפרה ובן זוגה עולה כי הכספים שנשאו השניים שייכים למעשה למפרה וכי הם חולקו בין המפרה לבן זוגה מהחשש כי יתפסו על ידי המכס. לדברי המפרה היא ידעה כי ניתן להכניס לישראל כספים עד לסכום של 50,000 ש"ח. אך לא הכירה את האפשרות לדווח על הכספים שמעל התקרה כאמור. הוועדה ראתה בחומרה את פיצול הכספים באופן מלאכותי בין המפרה לבן זוגה לשם התחמקות מכוונת מרשויות האכיפה.
4. אין ספק בידי הוועדה כי בלשון סעיף 9 לחוק ביקש המחוקק למנוע את התופעה של פיצול סכום החייב בדיווח למספר סכומים. בע"א 9796/03 חביב שם טוב ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 קבע ביהמ"ש, כי דרך נפוצה ופשוטה לשיבוש חובת הדיווח על תנועות כספים ולהערמה על המערכת היא בביצוע מהלך הקרוי הבְּנִיָּה (Structuring). המושג הבניה משמעו פיצול הפקדת כספים למספר הפקדות, על דרך זו שבכל הפקדה מופקד סכום כסף הנמוך מן הסכום החייב בדיווח. ללא ההבניה, היה הסכום הכולל חייב בדיווח, וההבניה מביאה לפיצול הסכום לסכומים קטנים הפטורים מדיווח. הבניה היא אפוא אמצעי ליצירתו של מיסוך בין הכספים הגדולים לבין חובת הדיווח, ומטרתה שיבוש היכולת לעקוב אחרי אותם כספים גדולים.
5. בכל הנוגע למקור ויעד הכסף, הוועדה קיבלה את גרסת המפרה, וזאת בהסתמך על גרסת המפרה והמסמכים שהוגשו לוועדה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טענה המפרה כי חשבה שלא ניתן להכניס לישראל כספים מעל הסף של 50,000 ש"ח ולא ידעה כי קיימת האפשרות לדווח מעל הסף האמור. לפיכך, לטענתה, פיצלה את הכספים בינה לבין בן זוגה.

הוועדה רואה בחומרה את התנהלותה של המפרה וזאת בשל העובדה כי הכירה את הסף של 50,000 ש"ח ולמרות עובדה זו בחרה לפצל את הכספים. גם אם תקבל הוועדה את גרסת המפרה כי לא הכירה כי קיימת האפשרות להיכנס עם כספים מעל הסף שהכירה בכפוף לדיוח עליהם, הרי שהיתה לה מודעות לכך שאופן העברת הכספים כפי שביצעה הוא פסול וביצעה פעולות מתוכננות להתחמק מרשויות המכס. במצב דברים אלו, מצופה היה כי תברר על אפשרויות חוקיות של העברת כספים ותברר לעומק אודות חובת הדיוח הקיימת במעברי גבול אשר מובהרת באתרי אינטרנט ובשלטים רבים ברחבי נתב"ג.

7. מעבר לכך, חובת הדיוח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיוח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיוח.

8. העברת כספים דרך מעברי הגבול היא אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, בארץ ובעולם, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיוח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול מעבר לסכום הקבוע.

9. חוק איסור הלבנת הון מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העבירות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדיוח באורח שוטף על העברות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בענייננו, נקבעה חובת הדיוח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העברות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל.

10. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון למאבק בפשיעה קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005):

"...ידענו כי דיוח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא יכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיוח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיוח גורפת וטוטלית, חובת דיוח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".

11. ההוראה המחייבת לדיוח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל. הוראה מחייבת דומה נחקקה במדינות רבות אחרות, לרבות בארצות הברית ובמדינות אירופה. החלת חובת הדיוח מתחייבת גם מן הכללים שנקבעו על ידי ה-FATF, הארגון הבינלאומי הקובע את הסטנדרטים הבינלאומיים בתחום המאבק בהלבנת הון ומימון טרור. יישום של המלצות אלו נדרש והכרחי, על מנת שמדינת ישראל תוכל להימנות עם המדינות המשתפות פעולה ונוטלות במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.

12. לאור החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה, בסעיף 15 לחוק, להטיל עיצום כספי בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו, לפי הסכום הגבוה יותר. הוועדה מוסמכת גם להטיל עיצום בגובה מחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה היא ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (ראו בעניין זה תקנה 12 לתקנות איסור הלבנת הון (עיצום כספי), התשס"ב-2001).

13. בקביעת גובה העיצום הכספי במקרה הנוכחי נלקחו בחשבון מכלול נסיבות העניין כפי שפורטו לעיל, לרבות חשיבותו של משטר הדיווחים, גבולות הסמכות של הוועדה והמדיניות המשתקפת בפסיקת בתי המשפט לפיה יש להחמיר בגובה העיצומים המוטלים על מפרי, ויש למנוע מצב בו "ישתלם למפרי חוק למיניהם להפר את חובת הדיווח תוך נטילת הסיכון לתשלום כספי נמוך. רק מדיניות כזו תשרת נאמנה את מטרות החוק אשר עניינו המאבק בתופעת הלבנת ההון ומימון טרור ופשע" (וע (רמ') 1/08 פרג' נ' יו"ר הוועדה להטלת עיצומים (לא פורסם, 6.5.2009); כן ראו: עש"א (ת"א) 28285-02-11 בלעווי נ' מדינת ישראל, הוועדה להטלת עיצום כספי (לא פורסם, 1.6.2011)).

14. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן, שקלה הוועדה את היקפה הכספי הגבוה של ההפרה, את מודעתה של המפרה לסף של 50,000 ש"ח ואת הפיצול המכוון של הכסף בין מפרה לחברה על מנת להתחמק מרשויות המכס. מאידך שקלה הוועדה את העובדה שמדובר בהפרה ראשונה של המפרה, שטענותיה לעניין מקור ויעד הכסף התקבלו, את שיתוף הפעולה של המפרה עם רשויות האכיפה וכן את מכלול נסיבות העניין.

15. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להטיל על המפרה עיצום כספי בסך של 40,000 ש"ח.

16. למפרה זכות ערעור לבית משפט השלום על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו.

מקרה הפרה 192/18-אפוף ניקיטה:

תיאור הנסיבות:

ביום 27.11.18 הגיעה המפרה לכאורה לנמל התעופה בן גוריון במטרה לצאת מישראל, כשברשותה 315,800 דולר ארה"ב (סכום שווה ערך ל- 1,177,302 ש"ח) ללא שדווחו בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, ובהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיה כלל הכספים.

תמצית העובדות וטענות המפר לכאורה:

1. גרסת המפרה לכאורה נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס ביום ה-27.11.18; נחקרה לראשונה בפני חוקרי המכס באותו היום; נחקרה בשנית בפני חוקרי המכס ביום 29.11.18; וכן הופיעה בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום 03.12.18.
2. המפרה לכאורה הינה אזרחית גאנה. מדובר בנתינה זרה השווה מזה מספר שנים באופן חוקי בישראל ועובדת בעבודות ניקיון מזדמנות.
3. נסיבות המקרה: המפרה לכאורה הגיעה לנמל התעופה בן גוריון במטרה לצאת מישראל ונבדקה על ידי בודקי המכס, בבדיקה התגלו בתיקה האישי של המפרה לכאורה כספים בסך של 315,800 דולר ארה"ב, אשר היו מחולקים בשמונה מעטפות שונות.
4. מקור ויעד הכספים: המפרה לכאורה טענה כבר בשלב הבדיקה הראשונית כי רק מעטפת כסף אחת המכילה 20,000 דולר ארה"ב הינה בבעלותה, וכי יתר הכספים ניתנו לה על ידי מספר אנשים, נתינים זרים, תושבי גאנה, על מנת שהיא תעביר אותם לבני משפחותיהם בגאנה לקראת חג המולד. המפרה לכאורה הציגה רשימה המורכבת מ-33 אנשים להם שייכים הכספים. לטענתה כל האנשים שהעבירו לה את הכספים הם חברי אותה כנסיה. חלק מהאנשים הם עובדי שגרירות, חלקם בעלי תעודת זהות ישראלית, חלקם בעלי אשרה חוקית, וחלקם עובדי סיעוד הזכאים לאשרה. המפרה לכאורה טענה בפני הוועדה כי לא מדובר בכספי מסתננים.
5. מודעות לחובת הדיווח: המפרה לכאורה טענה בחקירתה וכן בפני הוועדה כי איננה מכירה את הוראות החוק בדבר דיווח על כספים במעבר הגבול, וכי לא ראתה את השילוט המוצב במקום.
6. המפרה לכאורה ביקשה כי הוועדה תתחשב בהחלטתה בעובדה שמדובר באנשים עניים אזרחי מדינה עניה באפריקה, וכי הסכומים שהועברו להם פרי עבודה קשה.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי גברת אפוף ניקיטה (להלן: "המפרה").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטלת עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הוצאת סכום של כשברשותה 315,800 דולר ארה"ב (שווה ערך ל- 1,177,302 ש"ח) מישראל בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק ביום 27.11.2018.
2. גרסת המפרה נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס ביום ה-27.11.18. המפרה נחקרה לאחר מכן על ידי חוקרי המכס באותו היום. בחקירתה זו, המפרה סירבה למסור את גרסתה מבלי שתוכל להיוועץ עם עו"ד. לפיכך, נחקרה בשנית ביום 29.11.18. בנוסף, המפרה הופיעה בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") ביום 03.12.18.
3. המפרה הגיעה ביום 27.11.2018 לנמל התעופה בן גוריון בכוונה לנסוע לגאנה. במהלך בידוק באולם היוצאים נמצאו בכבודת היד שלה 8 מעטפות עם סכומים גדולים של כסף מזומן. היא עוכבה לבדיקה על ידי בודקי המכס לאחר שעברה את נקודת ביקורת הגבולות.
4. לעניין מקור ויעד הכסף, נטען כי 20,000 דולר שייכים למפרה. לדבריה, היא הרוויחה אותם מעבודתה במשק בית והם היו מיועדים לאמה וביתה בגאנה. את יתרת הכסף, המפרה קיבלה מחברי הכנסיה שלה. לטענת המפרה, היא הייתה אמורה למסור את יתרת הכסף ל-7 אנשי קשר שהיו אמורים לפגוש אותה בשדה התעופה בגאנה. ברשות המפרה נמצא מסמך שבו פורטו רשימת האנשים מהם קיבלה את הכספים וסכומי הכסף שקיבלה מכל אחד מהם. לדברי המפרה, האנשים ברשימה זו הם שוהים

- חוקיים בישראל. לאור טענתה זו, הוועדה נתנה למפרה ארכה של יומיים נוספים להמצאת אסמכתאות לפני שתחליט על גובה העיצום.
5. לאחר כינוס הוועדה, שלחה ב"כ המפרה מכתב ביום 05.12.2018 בו חזרה המפרה על טענותיה כי לא מדובר בכספי מסתננים אלא בכספים של חברי אותה כנסייה, אשר חלקם עובדי שגרירות, חלקם בעלי תעודות זהות ישראלית כתומה, חלקם בעלי אשרה חוקית וחלקם עובדי סיעוד הזכאים לאשרה. חלק מהכספים מיועדים לאנשים אשר כבר אינם מגוררים בישראל. לטענת המפרה, מדובר בכספים אשר התקבלו בדיעבד מהמעבידים של אותם עובדים. לתימוכין, צירפה המפרה 19 תעודות זיהוי של אנשים אשר מהם קיבלה לדבריה את הכספים, ואשר יש בהן כדי להצביע על העובדה כי המעמד של אותם אנשים בישראל חוקי. כך למשל, אחת מתעודות הזהות שייכת לאישה שנטען כי קיבלה 64,000 דולר עבור קבוצת אנשים שגורשו.
6. בנסיבות כאמור, כאשר מלבד צילומי תעודות של אנשים שלדברי המפרה נתנו לה את הכספים, לא הייתה בפני הוועדה כל אסמכתא ולו לכאורה, לגיבוי דבריה. בנסיבות אלו, הוועדה התקשתה להשתכנע בדבר מקורם ויעדם הלגיטימי של הכספים.
7. הוועדה רואה בחומרה רבה את מעשיה של המפרה הכרוכים בהעברת כספים עבור קבוצה גדולה של אנשים שאת רובם אינה מכירה באופן אישי, כך שלא הייתה יכולה לדעת באופן וודאי מהו מקור ויעד הכספים אותם ביקשה להעביר.
8. המפרה טענה כי לא הייתה מודעת לחובת הדיווח על הכספים שהעבירה לפי חוק איסור הלבנת הון, וכי ממילא לא הייתה לה כוונה להפר אותה. באשר למודעות לחובת הדיווח, חובת הדיווח הקבועה בחוק היא חובה מוחלטת, ודי בעצם הפרתה כדי לקבוע שהופרה, וכדי להטיל בעקבות כך עיצום כספי. לא נדרשת הוכחת מודעות לעצם חובת הדיווח, וממילא גם לא נדרשת קביעה בדבר הכוונה להפר אותה. די בכך שהוצאו מהארץ כספים מעבר לסכום הקבוע בחוק מבלי לדווח עליהם, על מנת לקבוע שהחובה הופרה, כפי שקובעת הוועדה במקרה זה. יתרה מכך, בנסיבות אלה, בהן נשאה המפרה עמה סכום כסף משמעותי במזומן מצופה היה ממנה, לכל הפחות, כי תברר אם קיימת חובת דיווח תנהג על פיה.
9. העברת כספים דרך מעברי הגבול היא אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, בארץ ובעולם, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול מעבר לסכום הקבוע.
10. חוק איסור הלבנת הון מיועד להילחם בתופעה של "הלבנת הון", דהיינו, בתופעה של עשיית פעולות ברכוש שמקורו בעבירות שהוגדרו על פי החוק כעבירות מקור. אחת הדרכים העיקריות לחשיפתן של העבירות ממון מיד ליד וממקום למקום היא בהטלת חובה לדווח באורח שוטף על העבירות של כספים מתוך המדינה ואל המדינה. כך בענייננו, נקבעה חובת הדיווח בסעיף 9 לחוק, כדי שניתן יהא לבצע מעקב אחר העבירות מזומנים, על פי הסף הקבוע בחוק, של כספים הנכנסים או היוצאים מישראל, כחלק אינטגרלי מן המלחמה בתופעת הלבנת ההון בישראל.
11. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון למאבק בפשיעה קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005):
- "...ידענו כי דיווח הוא מאושיותיו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא ייכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".

12. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל. הוראה מחייבת דומה נחקקה במדינות רבות אחרות, לרבות בארצות הברית ובמדינות אירופה. החלת חובת הדיווח מתחייבת גם מן הכללים שנקבעו על ידי ה-FATF, הארגון הבינלאומי הקובע את הסטנדרטים הבינלאומיים בתחום המאבק בהלבנת הון ומימון טרור. יישום של המלצות אלו נדרש והכרחי, על מנת שמדינת ישראל תוכל להימנות עם המדינות המשתפות פעולה ונוטלות במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
13. לאור החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה, בסעיף 15 לחוק, להטיל עיצום כספי בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו, לפי הסכום הגבוה יותר. הוועדה מוסמכת גם להטיל עיצום בגובה מחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה היא ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (ראו בעניין זה תקנה 12 לתקנות איסור הלבנת הון (עיצום כספי), התשס"ב-2001).
14. בקביעת גובה העיצום הכספי במקרה הנוכחי נלקחו בחשבון מכלול נסיבות העניין כפי שפורטו לעיל, לרבות חשיבותו של משטר הדיווחים, גבולות הסמכות של הוועדה והמדיניות המשתקפת בפסיקת בתי המשפט לפיה יש להחמיר בגובה העיצומים המוטלים על מפרים, ויש למנוע מצב בו "ישתלם למפרי חוק למיניהם להפר את חובת הדיווח תוך נטילת הסיכון לתשלום כספי נמוך. רק מדיניות כזו תשרת נאמנה את מטרות החוק אשר עניינו המאבק בתופעת הלבנת ההון ומימון טרור ופשע" (וע (רמ') 1/08 פרג' נ' יו"ר הוועדה להטלת עיצומים (לא פורסם, 6.5.2009); כן ראו: עש"א (ת"א) 28285-02-11 בלעווי נ' מדינת ישראל, הוועדה להטלת עיצום כספי (לא פורסם, 1.6.2011)).
15. לאור האמור, בבואה לקבוע את גובה העיצום הכספי, שקלה הוועדה את נסיבות המקרה שהינן חמורות במיוחד. ברשות המפרה נתפס סכום כסף משמעותי והיקף ההפרה משמעותי אף הוא. טיעוניה של המפרה היו כלליים, לא גובו באסמכתאות מתאימות. בנסיבות אלה הוועדה החליטה שלא לקבל את גרסת המפרה לעניין מקור יעד הכספים. כשיקול לקולא, נלקחה בחשבון העובדה שמדובר בהפרה ראשונה של המפרה.
16. בקביעת גובה העיצום הכספי במקרה זה בחנה הוועדה החלטות קודמות בנסיבות דומות, כמפורט להלן:
- א. בהחלטה מיום 30.12.2015 נדון עניינו של Jinhua Wang, אשר נכנס לישראל כשברשותו כספים בסכום של 97,700 דולר. הוועדה הטילה על המפר עיצום כספי בסכום בשווי כל הכספים שנתפסו 97,700 דולר לאחר שדחתה גרסת המפר לעניין מקור יעד הכספים ולקחה בחשבון שיקוליה את מודעותו של המפר לחובת הדיווח.
- ב. בהחלטה מיום 26.1.2016 נדון עניינו של עקיבה ז'רדון, אשר נכנס לישראל מצרפת כשברשותו כספים בסכום של 540,960 אירו. הוועדה הטילה על המפר עיצום כספי בשווי כלל הכספים שנתפסו בסך 540,960 אירו. בקביעת העיצום לקחה הוועדה בחשבון, בין היתר, את העובדה שהמפר שימש כבלדר עבור אחר להעברת הכספים, ואת העובדה שהכספים הוסלקו.
17. סיכומי של דבר, לאור מכלול נסיבות העניין סבורה הוועדה כי יש להטיל על המפר עיצום כספי משמעותי, שישקף את חומרת המקרה וירתיע אחרים מפני הפרת חובת הדיווח. לפיכך, החליטה הוועדה, על בסיס כל השיקולים שפורטו לעיל להטיל על המפר עיצום כספי בסך של 700,000 ש"ח.
18. למפרה זכות ערעור לבית משפט השלום על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו.

מקרה הפרה 193/18-אג'מיל כאותר:

תיאור הנסיבות:

ביום 02.12.18 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותה 5,000 דולר ארה"ב ו-250 דינר ירדני (שווה ערך ל-19,808 ש"ח) עליהם לא דיווחה בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיה 2,100 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי גברת אג'מיל כאותר (להלן: "המפרה").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. המפרה השמיעה את טיעוניה בפני חוקרי המכס ביום 2.12.18 ובפני חברי הוועדה ביום 3.12.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים - המפרה טענה כי מדובר בכספים שלה, שמקורם מעבודתה ואשר נחסכו על ידה לטובת ביקורים בירדן אצל משפחתה. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין זה.
4. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח - המפרה טענה כי הכירה את הוראות החוק, אך חשבה כי חובת הדיווח היא על סכום העולה על 100,000 ש"ח ולכן לא דיווחה. בנוסף, טענה כי לא שמה לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריה של המפרה לעניין זה. על המפרה היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתה למעבר אודות חובת הדיווח. בפרט, שמעבר הגבול מרושת בשלטים מאירי עיניים המפרטים את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספיים בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, שקלה הוועדה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, לרבות העובדה שהוועדה קיבלה את הסבריה של המפרה אודות מקור ויעד הכספים, ההיקף הכספי הנמוך של ההפרה, את היות ההפרה הפרה ראשונה, ואת העובדה כי המפרה שיתפה פעולה עם גורמי האכיפה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של 500 ש"ח בלבד.
9. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 194/18-דוד אברמוב:

תיאור הנסיבות:

ביום 23.11.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך המסלול הירוק במל התעופה בן גוריון, כשברשותו 17,500 דולר ארה"ב (שווה ערך ל- 65,397 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 4,000 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר דוד אברמוב (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 23.11.18 ובפני חברי הוועדה ביום 3.12.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים - המפר טען כי מדובר בכספים שלו, אשר קיבל מאביו המתגורר בארה"ב ומקורם מעבודתו. יעד הכספים לסיוע כלכלי לאחותו של המפר. לדבריו, הכספים נמשכו מחשבון הבנק של אביו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
4. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח - המפר טען כי לא הכיר את הוראות החוק ולא היה מודע לחובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
- הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח. בפרט, שמעבר הגבול מרושת בשלטים מאירי עיניים המפרטים את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספיים בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, שקלה הוועדה את מכלול הנסיבות של מקרה זה, לרבות את היקף ההפרה, העובדה שהוועדה קיבלה את הסבריו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים, את שיתוף הפעולה של המפר עם גורמי האכיפה והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 195/18-יצחק ענוים:

תיאור הנסיבות:

ביום 04.12.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך המסלול הירוק בנמל התעופה בן גוריון, כשברשותו 10,200 דולר ארה"ב ו-9,900 אירו (שווה ערך ל-78,000 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 8,000 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר יצחק ענוים (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 04.12.18 ובפני חברי הוועדה ביום 10.12.18.
4. לעניין מקור ויעד הכספים – המפר, אזרח ישראלי המתגורר בארה"ב, טען כי מדובר בכספים שלו, אשר הצטבר אצלו במזומן במהלך זמן מצטבר ולא נמשכו מחשבון הבנק שלו. אותם כספים אמורים לממן את ההוצאות הרפואיות של אימו. במהלך הדיון בוועדה הציג המפר מסמכים רפואיים המעידים על מצבה של אמו החולה, וכן אישור מר"ח האמריקאי שלכאורה מאמת את טענתו לעניין הבעלות בכספים שהיו עמו ביום התפיסה.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח – המפר טען כי הכיר את הוראות החוק, אך סבר כי גובה חובת הדיווח היא על כספים בשווי 100,000 ש"ח ומעלה, ולכן לא דיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח. בפרט, שמעבר הגבול מרושת בשלטים מאירי עיניים המפרטים את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. ככלל, אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
10. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחייבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
12. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפר, שקלה הוועדה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, לרבות העובדה כי הוועדה קיבלה את טענות המפר באשר למקור ויעד הכספים, התרשמות הוועדה משיתוף הפעולה של המפר עם גורמי האכיפה, העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו, וכן בנסיבותיו האישיות הקשות של המפר כפי שהציג בפניה.
13. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח בלבד.

12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 196/20-אחמד אבו גראד:

תיאור הנסיבות:

ביום 03.12.18 הגיע המפר לכאורה ונכנס לישראל דרך מעבר הגבול "ארז", כשברשותו שלוש המחאות בסכום כולל של 346,500 ש"ח, עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו שלושת המחאות.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אחמד אבו גראד (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 03.12.18 ובפני חברי הוועדה ביום 10.12.18.
4. לעניין מקור ויעד הכספים – המפר, סוחר תושב עזה, טען כי תיווך בעסקה שבה נקנו 30 טון בוטנים מסוחר ישראלי ונמכרו לסוחר בגדה. לטענתו, השיקים מהווים תמורה מהמכירה, אשר אותם היה אמור להעביר למוכר הישראלי. במהלך הדיון בפני הוועדה הציג המפר חשבונית המתארת את העסקה שתוארה לעיל. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח - המפר טען כי הכיר את הוראות החוק, ואף ציין כי דיווח בעבר מספר פעמים על הכנסת/הוצאת כספים מישראל, אך לא ידע כי חובת הדיווח חלה גם על שיקים, ולכן לא דיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
6. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. בפרט שמעבר הגבול מרושת בשלטים מאירי עיניים המפרטים את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית, וכן את העובדה כי בין היתר, גם המחאות חייבות בדיווח. הוועדה קבעה כי על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח, קל וחומר כאשר מדובר בסכום כה גבוה.
7. ככלל, אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
9. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחייבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, הוועדה שקלה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, לרבות העובדה שהוועדה קיבלה את הסבריו של המפר באשר למקור ויעד הכספים, שיתוף הפעולה של המפר עם גורמי האכיפה, העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו, וכן כי השתכנעה שמדובר במי שהכיר את חובת הדיווח, דיווח בעבר מספר פעמים על כספים, אך שגה בתום לב בכך שלא הקפיד לקרוא היטב את השילוט הרלוונטי.

12. על בסיס שיקולים אלה החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 3,000 ש"ח בלבד.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 197/18-פואד אלחוארתה:

תיאור הנסיבות:

ביום 17.12.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "רבין" כשברשותו 2,500 דנר ירדני, 255 דנר ירדני בצ'קים פתוחים, 1,170 ש"ח ו-50 אירו (שווה ערך ל-16,485 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 250 ש"ח ו-800 דנר ירדני.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר פואד אלחוארתה (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 17.12.18, המפר לא התייצב לדיון בעניינו, שנקבע כדן, בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה"). על כן, הוועדה דנה בעניינו של המפר על בסיס חומרי החקירה כפי שהוצגו בפניה ביום 19.12.18.
3. המפר, אזרח ירדני, בעלים של שתי מסעדות בירדן וסוכנות נסיעות.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו מעיסוקו וכי משך אותם מחשבון הבנק שלו בירדן. לדבריו, הכסף הישראלי שהיה ברשותו נשאר מעודפים מביקורים קודמים בישראל. עוד מסר המפר, כי הכספים נועדו לשמשו להוצאות השהיה שלו בישראל.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי סבר בטעות שסך הדיווח במעבר דומה לסף הנהוג באירופה 10,000 יורו.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים. המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. המפר העביר מכתב לוועדה שבו תוארו נסיבות אישיות מיוחדות של המפר. הוועדה התבקשה להתחשב בכך.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי הנמוך של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן את נסיבותיו האישיות המיוחדות.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה שלא להשית על המפר עיצום כספי.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 198/18-מירילאשווילי שלום:

תיאור הנסיבות:

ביום 10.12.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו 17,400 ש"ח עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 5,400 ש"ח.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר מירילשווילי שלום (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הגושה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 17,400 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 10.12.18, וכן בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 19.12.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו ומקורם מהעסק שבבעלותו. לדבריו, הכספים נועדו לממן את הוצאות החופשה ובילוי בקזינו במצרים. הוועדה קיבלה את גרסתו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספיים בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן את שיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך 800 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 199/18 - דנא מרעי:

תיאור הנסיבות:

בתאריך 17.12.18 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 10,000 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-36,000 ש"ח) עליהם חלה חובת הדיווח וזאת מבלי שדיווחה על הכנסתם, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיה 6,800 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי גברת דנא מרעי (להלן: "המפרה").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 10,000 דולר ארה"ב.
2. המפרה השמיעה את טיעוניה בפני בודקי המכס ביום 17.12.18, בפני חוקרי המכס ביום 18.12.18 וכן באמצעות ב"כ בדיון בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") בתאריך 19.12.18.
3. לעניין נסיבות ההפרה - המפרה הינה אזרחית ישראלית וסטודנטית לרפואה בירדן, נכנסה לישראל יחד עם אחותה שגם היא סטודנטית בירדן.
4. לעניין מקור ויעד הכספים - המפרה טענה כי הכספים שייכים לה וכן כי קיבלה אותם מאביה מנת לשלם שכר לימוד לאוניברסיטה (לתימוכין בגרסתה, הציג ב"כ המפרה אישורי משיכה בנקאיים בסך של 12,500 דולר ארה"ב ו-5,500 דולר ארה"ב). הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעותה לחובת הדיווח - המפרה טענה כי הכירה את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סברה כי סף הדיווח עומד על 80,000 ש"ח וכן כי לא הבחינה בשלטים הפזורים ברחבי המעבר המורים על חובת הדיווח, ולכן לא דיווחה. הוועדה לא קיבלה את הסבריה של המפרה לעניין זה. הוועדה קובעת כי היה עליה לברר אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר.
6. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
7. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה כי טענותיה לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם רשויות המכס וכן העובדה כי מדובר בהפרתה הראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח בלבד.
11. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 200/18 - ג'והנא מרעי:

תיאור הנסיבות:

בתאריך 17.12.18 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 7,800 דולר ארה"ב ו-3,500 ש"ח (שווה ערך ל-31,580 ש"ח) עליהם חלה חובת הדיווח וזאת מבלי שדיווחה על הכנסתם, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידה 5,500 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי גברת ג'והנא מרעי (להלן: "המפרה").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 7,800 דולר ארה"ב ו-3,500 ש"ח.
2. המפרה השמיעה את טיעוניה בפני בודקי המכס ביום 17.12.18, בפני חוקרי המכס ביום 18.12.18 וכן באמצעות ב"כ בדיון בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") בתאריך 19.12.18.
3. לעניין נסיבות ההפרה- המפרה הינה אזרחית ישראלית וסטודנטית לרפואה בירדן, נכנסה לישראל יחד עם אחותה שגם היא סטודנטית בירדן.
4. לעניין מקור ויעד הכספים - המפרה טענה כי הכספים שייכים לה וכן כי קיבלה אותם מאביה מנת לשלם דמי שכר לימוד לאוניברסיטה (לתימוכין בגרסתה, הציג ב"כ המפרה אישורי משיכה בנקאיים בסך של 12,500 דולר ארה"ב ו-5,500 דולר ארה"ב). הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעותה לחובת הדיווח - המפרה טענה כי הכירה את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סברה כי סף הדיווח עומד על 80,000 ש"ח וכן כי לא הבחינה בשלטים הפזורים ברחבי המעבר המורים על חובת הדיווח, ולכן לא דיווחה. הוועדה לא קיבלה את הסבריה של המפרה לעניין זה. הוועדה קובעת כי היה עליה לברר אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר.
6. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
7. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה כי טענותיה לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם רשויות המכס וכן העובדה כי מדובר בהפרתה הראשונה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח בלבד.
11. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 201/18-אלכסנדר חזנזון:

תיאור הנסיבות:

ביום 14.12.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "בגין" כשברשותו כספים בסך 5,150 דולר ארה"ב (שווה ערך ל- 18,540 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 1,950 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה ונימוקי החלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראת סעיף 9 לחוק הופרה על ידי מר אלכסנדר חזנזון (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 5,150 דולר ארה"ב.
3. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס בתאריך 14.12.18, נשמעה שוב בתאריך 18.12.18 בפני חוקרי המכס וכן, בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 19.12.18.
4. המפר, תושב אילת, עובד כמכונאי רכב במוסך באילת. לדבריו, יצא למצרים למטרת נופש ובילוי בקזינו.
5. לעניין מקור ויעד הכספים- המפר טען כי הכספים שייכים לו מעבודתו וכן כי הוא משך אותם מחשבון הבנק שלו. לדבריו, יצא למצרים על מנת לבלות בקזינו והכספים עמם שב לישראל הינם שנותרו מהבילוי.
6. הוועדה קיבלה את גרסתו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
7. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 100,000 ש"ח, ולכן לא דיווח.
8. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים, התחשבה בעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו וכן בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
12. על בסיס שיקולים אלה, ולפנים משורת הדין, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 202/18-רים באשה תלחמי:

תיאור הנסיבות:

בתאריך 18.12.18 נכנסה המפרה לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותה כספים בסך של 6,700 דינר ירדני (שווה ערך ל-33,500 ש"ח) עליהם חלה חובת הדיווח וזאת מבלי שדיווחה על הכנסתם, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידה 4,400 דינר ירדני.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי גברת רים באשה תלחמי (להלן: "המפרה").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפרה בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 6,700 דינר.
2. המפרה השמיעה את טיעוניה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 18.12.18, וכן בדיון בפני חברי הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן: "הוועדה") בתאריך 19.12.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפרה טענה כי הכספים שייכים לה מעבודתה ומקורם מעבודתה כשחקנית, לטענתה, ייעדם של הכספים לצורך תשלום שכר דירה. הוועדה קיבלה את טענות המפרה לעניין מקור ויעד הכספים.
4. לעניין מודעותה לחובת הדיווח, טענה המפרה כי לא הכירה את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, וכן כי לא הבחינה בשלטים הפזורים ברחבי המעבר המורים על חובת הדיווח, ולכן לא דיווחה. הוועדה לא קיבלה את הסבריה של המפרה לעניין זה. הוועדה קובעת כי היה עליה לברר אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר.
5. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפרה הפרה את חובת הדיווח.
6. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל על המפרה, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה כי טענותיה לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפרה עם רשויות המכס וכן העובדה כי מדובר בהפרתה הראשונה.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפרה עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח בלבד.
10. למפרה זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 203/18-סלימאן בן סעיד:

תיאור הנסיבות:

ביום 17.12.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "ארז" כשברשותו שלושה שיקים העונים להגדרת כספים בהתאם לחוק, בסך כולל של 63,000 ש"ח עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו שלושת השיקים.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראת סעיף 9 לחוק הופרה על ידי מר סלימאן בן סעיד (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 63,000 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס בתאריך 17.12.18, נשמעה שוב בתאריך זה בפני חוקרי המכס וכן, בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 19.12.18.
3. המפר הינו תושב עזה ובבעלותו טחנת קמח בדיר אל בלאח. לדבריו, במהלך פעילותו העסקית הוא מייבא חיטה מישראל על מנת לייצר קמח ולמכור אותו למאפיות בעזה.
4. לעניין מקור ויעד הכספים- המפר טען כי קיבל את השיקים משכנו, מוחמד אבו שעבאן, וכי הם שייכים לחברה שבבעלותו "אבו שעבאן". לדבריו, תכנן להעביר אותם לאדם בשם פאול מיזור אשר מנהל חברה בשם: "מתאון תעשיות פלדה 1972 בע"מ" כחלק משיתוף הפעולה העסקי בין החברות.
5. הוועדה קיבלה את גרסתו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח וקרא את השילוט המורה על חובת הדיווח, אך לדבריו, שאל בעבר בודקי מכס במעבר ונאמר לו כי שיקים דחויים לא חייבים בדיווח, ולכן לא דיווח.
7. הוועדה קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה.
8. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה.
9. במקרה ההפרה הנוכחי, השיקים אותם נשא המפר הינם שיקים דחויים ולפיכך אינם סחירים. על כן, אין להתייחס אליהם ככספים חבי דיווח:
10. תיקון מס' 26 לחוק (תשע"ח-2017) קובע כי "כספים" בהגדרתם בחוק הינם: מזומנים, המחאות בנקאיות, המחאות נוסעים, ניירות ערך למוכ"ז, שטרות סחירים, וכן כרטיס תשלום ואמצעי תשלום אחר שהמנפיק מתיר לכל אדם לעשות בהם שימוש, שניתן לצבור בהם ערך כספי.
11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
12. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים, את העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו, ובשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה. בנוסף, לעניין נסיבות ההפרה, קיבלה ואימתה הוועדה את טענותיו לפיהן ערך בירורים במעבר הגבול טרם בוצעה ההפרה.
13. על בסיס שיקולים אלה, ולפנים משורת הדין, החליטה הוועדה שלא להשית על המפר עיצום כספי.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 204/18-בן סעיד סמיר:

תיאור הנסיבות:

ביום 11.12.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו 1,000 דולר ארה"ב ו-4,000 דיןר ירדני (שווי של כ-24,000 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 2,400 דיןר ירדני.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר בן סעיד סמיר (להלן: "המפר").

נימוקי החלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 1,000 דולר ארה"ב ו-4,000 דיןר ירדני.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 11.12.18, וכן, בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 19.12.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו ומקורם ממשכורתו וכי משך אותם מחשבון הבנק שלו. לדבריו, הכספים נועדו למימון הוצאות שהייתו בירדן. הוועדה קיבלה את גרסתו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 80,000 ש"ח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
- הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן את שיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך 2,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 205/18-אייל מסיקה:

תיאור הנסיבות:

ביום 22.12.18 נכנס המפר לכאורה מישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" כשברשותו כספים בסך 8,700 אירו ו-10,000 דולר ארה"ב (שווה ערך לכ-73,040 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 6,600 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה ונימוקי החלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אייל מסיקה (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 8,700 אירו ו-10,000 דולר ארה"ב.
3. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס בתאריך 22.12.18, נשמעה בשנית בפני חוקרי המכס ביום 23.12.18 וכן, נשמעה בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 24.12.18.
4. המפר הינו אזרח ישראלי אשר מתגורר בניגריה ב-20 השנים האחרונות. לדבריו, בבעלותו חברת אבטחה בניגריה וכן 3 דירות בישראל אותן הוא משכיר.
5. לעניין מקור ויעד הכספים- המפר טען כי הכספים שייכים לו מעסקיו וכי משך אותם מחשבון הבנק שלו. לדבריו, הכספים נועדו על מנת לממן את הוצאות הביקור שלו בישראל וכן על מנת לממן טיול עם בת זוגו באירופה לאחר הביקור בישראל.
6. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
7. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 100,000 ש"ח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
8. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר הפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי של הפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 3,000 ש"ח בלבד.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 206/18-יורי בוגיוב:

תיאור הנסיבות:

ביום 18.12.18 נכנס המפר לכאורה מישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" כשברשותו כספים בסך 22,360 דולר ארה"ב (שווה ערך לכ- 84,074 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 9,000 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר יורי בוגיוב (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 22,360 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 18.12.18, וכן, נשמעה בדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 24.12.18.
3. המפר, אזרח ישראלי תושב ארה"ב. הגיע לישראל לביקור משפחתי.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו מעבודתו וכי משך אותם מחשבון הבנק שלו. לדבריו, הכספים נועדו לממן את הוצאות הביקור שלו בישראל וכן לממן טיול עם משפחתו. לתימוכין בגרסתו, הציג המפר אישורי משיכה בנקאיים וצילומים של כרטיסי טיסה שרכש.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
7. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 2,500 ש"ח בלבד.
11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 207/18-אבו עראר נא"פ:

תיאור הנסיבות:

ביום 19.12.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר הגבול "נהר הירדן" כשברשותו 15,000 ש"ח, 4,500 דולר ארה"ב, 100 יורו, ו-400 דינר ירדני. (שווה ערך לכ-34,500 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. בנוסף, מחקירותיו במכס עלה כי המפר לכאורה יצא מישראל לירדן ביום 18.12.18 עם כספים בסך שווה ערך לכ-38,000 ש"ח. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 3,000 ש"ח, 100 יורו, 400 דינר ירדני ו-4,500 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אבו עראר נא"פ (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. המפר, משמש כראש המועצה המקומית של היישוב ערערה וכן הוא איש עסקים בתחום הבנייה.
4. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 19.12.18 ובאמצעות ב"כ בפני חברי הוועדה ביום 24.12.18.
5. לעניין מקור ויעד הכספים - המפר טען כי מדובר בכספים שלו, שמקורם מעבודתו, ושאותם לקח עמו טרם יציאתו לירדן. לגבי יעדם, טען כי היו לטובת תשלום שכר הלימוד של בנו בירדן, אך לטענתו שילם סכום חלקי של 1,000 דינר ירדני בלבד. ב"כ המפר הציגה בפני המפר אסמכתא על גובה שכר הלימוד ממוסד האקדמי בירדן. מעבר לכך לא הוצגו אסמכתאות המאמתות את מקורם של הכספים. הוועדה קיבלה את טענותיו של המפר לעניין יעד הכספים, אך לא קיבלה את טענותיו לעניין מקור הכסף.
6. לעניין מודעות לחובת הדיווח – טען המפר כי לא הכיר את חובת דיווח על כספים שסכומם עולה על 12,000 ש"ח. בהקשר זה יצוין תחילה, כי ככלל, אין הוועדה נדרשת לקבוע קיומה של כוונה או מטרה להפר את חובת הדיווח. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו.
7. בבחינת למעלה מן הדרוש יצוין אפוא, כי התנהלותו של המפר במהלך בדיקתו במעבר אינה מאפשרת לקבל את טענתו כי לא היה מודע לחובת הדיווח. מדו"ח תפיסת הכספים במעבר הגבול עולה כי המפר לא שיתף פעולה באופן מלא שכן לא הוציא את כל הכספים שהיו ברשותו בתחילת הבדיקה וכי פקיד המכס נאלץ לשאול אותו כמה פעמים מה סכום הכסף שברשותו, כשבכל פעם בחר המפר שלא לגלות את הסכום האמיתי אותו החזיק. גובה הסכום שהיה ברשותו התברר רק לאחר בדיקה קפדנית של הבודקים.
- כאמור, התנהלותו של המפר לקחה בחוסר תום לב וחוסר רצון לשתף פעולה וניסיונו להסתיר ולהסוות, פעם אחר פעם, את סכום הכסף המדויק שברשותו אינו מתיישב עם טענתו לפיה כלל לא ידע שחלה עליו חובת דיווח.
8. לכך יש להוסיף, כי המפר הוא איש עסקים וכי סביר היה לצפות ממנו שיכיר או לפחות יטרח לברר מהן חובות הדיווח החלות עליו וינהג לאורן. הדברים אמורים ביתר שאת נוכח השילוט הפזור ברחבי המעבר, המורה על חובת הדיווח.
9. העברת כספים דרך מעברי הגבול הינה אחד מדפוסי הפעולה המוכרים והרגישים ביותר בתחום הלבנת הון, שכן זו דרך נוחה וקלה להעברת מזומנים ללא תיעוד וללא כל יכולת שיחזור בדיעבד. על כן הטיל המחוקק חובת דיווח מוחלטת על הכנסת והוצאת כספים במעברי הגבול.
10. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחייבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.

11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
12. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, נשקלו מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי של ההפרה, חוסר שיתוף הפעולה של המפר מול גורמי האכיפה והעובדה כי טענותיו לעניין מקור הכסף לא התקבלו. מאידך, התחשבה הוועדה בעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו וכן שהסבריו של המפר לעניין יעד הכסף התקבלו.
13. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 14,000 ש"ח בלבד.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 208/18-מרואן עימד:

תיאור הנסיבות:

ביום 18.12.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "ארז" כשברשותו 10,060 ש"ח ושני שיקים העונים להגדרת "כספים" בהתאם לחוק, בסך כולל של 57,691 ש"ח, עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו השיקים המפורטים לעיל.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר מרואן עימד (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 67,751 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס בתאריך 18.12.18, נשמעה שוב בתאריך זה בפני חוקרי המכס וכן, בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 24.12.18.
3. המפר הינו תושב עזה העוסק במסחר במתכות.
4. לעניין מקור ויעד הכספים- המפר טען כי קיבל את השיקים מלקוח ישראלי כשבועיים לפני מועד ההפירה. לדבריו, תכנן להפקיד את הכספים בחשבון הבנק שלו.
5. הוועדה קיבלה את גרסתו של המפר לעניין מקור ויעד הכספים.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח על כספים במזמן וקרא את השילוט המורה על חובת הדיווח, אך לדבריו, לא ידע כי יש צריך לדווח גם על שיקים, ולכן לא דיווח.
7. הוועדה קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה.
8. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה.
9. תיקון מס' 26 לחוק (תשע"ח-2017) קובע כי "כספים" בהגדרתם בחוק הינם: מזומנים, המחאות בנקאיות, המחאות נוסעים, ניירות ערך למוכ"ז, שטרות סחירים, וכן כרטיס תשלום ואמצעי תשלום אחר שהמנפיק מתיר לכל אדם לעשות בהם שימוש, שניתן לצבור בהם ערך כספי.
10. השיקים אותם נשא המפר הם למעשה "שטרות סחירים". לפיכך, עונים הם להגדרת ה"כספים" שבחוק.
11. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
12. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים, את העובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו, ובשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
13. על בסיס שיקולים אלה, ולפנים משורת הדין, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בגובה 1,500 ש"ח בלבד.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 209/18-מולא עזמי:

תיאור הנסיבות:

ביום 19.12.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך 5,000 דולר ארה"ב ו-800 ש"ח (שווה ערך ל-19,550 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 1,800 דולר ארה"ב ו-800 ש"ח.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר מולא עזמי (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 5,000 דולר ארה"ב ו-800 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי וחוקרי המכס ביום 19.12.18, וכן, נשמעה בדיון בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 24.12.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו ומקורם ממשכורתו. המפר טען שהכספים נועדו לממן את הוצאותיו השוטפות בעת שהייתו בירדן. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 50,000 ש"ח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
- הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים. המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי הנמוך של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן את שיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 210/18-אבו סלאח עבד:

תיאור הנסיבות:

ביום 25.12.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" כשברשותו כספים בסך 28,200 אירו, 1,100 דולר ארה"ב ו-600 ש"ח (שווי של כ-126,000 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידי 16,600 אירו ו-1,100 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אבו סלאח עבד (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 28,200 אירו, 1,100 דולר ארה"ב ו-600 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס בתאריך 25.12.18, נשמעה בשנית בפני חוקרי המכס בתאריך 27.12.18, וכן, נשמעה בדיון בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 30.12.18.
3. המפר, אזרח ישראלי, הינו בעלים של חברה בתחום שאיבת ביוב. לדבריו, יצא לטורקיה לשם רכישה משותפת של דירה יחד עם חברו, עסקה שלא יצאה אל הפועל בסופו של דבר.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי מתוך הכספים שנמצאו ברשותו, 13,200 אירו, 1,100 דולר ו-600 ש"ח הינם כספים השייכים לו ומקורם מעבודתו. את יתרת הכספים, בסך 15,000 אירו, קיבל מחברו יוסוף סעיד אחמד טרם יצא לטורקיה.
5. כאמור, המפר טען כי הכספים נועדו לשמש אותו בקידום עסקת רכישת דירה בטורקיה, שבסוף לא יצאה אל הפועל, ולכן שב עם הכספים בחזרה לישראל. לתימוכין בגרסתו, הציג המפר אישורי משיכה בנקאיים המעידים על משיכת כ-30,000 ש"ח מחשבון הבנק. בנוסף, הציג המפר מסמכים אודות עסקת הרכישה שתכנן לבצע. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 120,000 ש"ח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
- הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית. יתרה מכך, מדובר באיש עסקים אשר מרבה לעבור במעבר הגבול. על כן, הציפייה ממנו להכיר את הוראות החוק ולנהוג לאורן מתעצמת.
7. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר הפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי הגבוה של הפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה וכן בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 12,000 ש"ח בלבד.

11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 211/18-נאסר נסים:

תיאור הנסיבות:

ביום 17.12.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך 16,600 ש"ח ו-500 דינר ירדני (שווי של כ- 19,200 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 7,200 ש"ח.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר נאסר נסים (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל בגובה 16,600 ש"ח ו-500 דינר ירדני.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס בתאריך 17.12.18, נשמעה בשנית בפני חוקרי המכס בתאריך 18.12.18. הדיון בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 30.12.18 נערך שלא בנוכחותו של המפר מאחר ולא הגיע לדיון.
3. המפר, אזרח ישראלי, מחזיק בבעלותו מסעדה.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו מעיסוקו וכי יצא לירדן על מנת לקנות מתנות ולהיערך לחתונה עם ארוסתו שנמצאת בירדן. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
6. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,500 ש"ח בלבד.
10. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 212/18-סדצ'קוב איגור:

תיאור הנסיבות:

ביום 26.12.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" כשברשותו כספים בסך 31,300 דולר ארה"ב (שווה ערך ל-117,375 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 18,000 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה

הוועדה קבעה כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר סדצ'קוב איגור (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 31,300 דולר ארה"ב.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס בתאריך 26.12.18, נשמעה בשנית בפני חוקרי המכס באותו היום וכן, באמצעות ב"כ בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 30.12.18.
3. המפר, אזרח ישראלי, עובד כשכיר בתור איש מכירות ובנוסף מחזיק בבעלותו עסק לשיווק שתלים לשיניים. לדבריו, הגיע לישראל ממוסקבה לאחר שנסע לשם למטרות עסקים.
4. לעניין מקור ויעד הכספים- המפר טען כי את הכספים קיבל מרופאי שיניים אשר הזמינו ממנו שתלים וכי תכנן להפקיד את הכספים לחשבון הבנק של העסק ולאחר מכן להעביר אותם לחברה המייצרת את השתלים, לתימוכין בגרסתו, הציג בפני חברי הוועדה טופס הזמנה מספק מחודש אפריל 2018 של כ-30,000 דולר. בנוסף גם את תעודת העוסק המורשה של אשתו. בנוסף הציג תלוש השכר שלו ממקום עבודתו ע"ס כ-6,500 ₪. צילום מסמך של הזמנות של שני רופאים שונים בשפה הרוסית, שתיהן ע"ס כ-30,000 דולר.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 100,000 ש"ח וכן כי טעה בכך שלא דיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. לעניין חשיבות משטר הדיווחים שנקבע בחוק איסור הלבנת הון קבע כבוד השופט חשין בע"א 9796/03 חביב שם טוב נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(5), 397 (2005):
10. "...ידענו כי דיווח הוא מאושיותו של חוק איסור הלבנת הון, כי בלעדיו לא יכון החוק, כי הוא התשתית ליכולתן של הרשויות ללחום בפשיעה הגדולה, לכוחן של הרשויות לנסות ולמגר את עבריינות הלבנת ההון. חובת הדיווח על-אודות תנועות הון נועדה לשמש כלי-עזר למלחמה בהלבנת ההון, אך משקמה ונהייתה הפכה החובה להיותה אחד העמודים המרכזיים הנושאים על כתפיהם את חוק איסור הלבנת הון. בחינת הדברים מקרוב תלמדנו, כי קשיים רבים ניצבים לפני הרשויות עד שעולה בידיהן לקשור בין כספים גדולים הנעים ממקום למקום לבין מקורם של הכספים - לעניינו: היותם כספים אסורים - ונמצא כי דרך יעילה לצאת מן המבוך תהיה בהטלת חובת דיווח גורפת וטוטלית, חובת דיווח שאינה תולה עצמה בהיותם של הכספים רכוש אסור, אך זאת נדע רק לאחר מיון ובדיקה של כל הכספים הגדולים העוברים מיד-ליד".
11. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחויבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.

10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).

11. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי הגבוה של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.

12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 15,000 ש"ח בלבד.

13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 213/18-עלי חליל מוחמד:

תיאור הנסיבות:

ביום 23.12.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר גבול "נהר הירדן" כשברשותו כספים בסך 25,550 ש"ח עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 13,500 ש"ח.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר עלי חליל מוחמד (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 25,550 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס בתאריך 23.12.18, נשמעה בשנית בפני חוקרי המכס בתאריך 24.12.18, וכן, נשמעה בדיון בפני הוועדה לעיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 30.12.18.
3. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים הינם כספי תרומות השייכים לעמותה בה הוא מתנדב. לדבריו, הכספים שימשו להוצאות ביקורם בירדן וכן יועד למתן עזרה לנזקקים. אך בשל תקלה טכנית והיעדר זמן לא מסרו את כספי התרומות ליעדם ושוב עם הכספים לישראל, על מנת למסור אותם ליו"ר העמותה שמטעמם נשלחו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
4. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי לא הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, ולכן לא דיווח. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
7. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
8. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 2,000 ש"ח בלבד.
9. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 214/18-לוגסי אברהם:

תיאור הנסיבות:

ביום 29.12.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" כשברשותו כספים בסך 10,000 אירו, 2,080 פרנק שוויצרי ו-40,800 ש"ח (שווה ערך ל-89,120 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 9,700 אירו.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר לוגסי אברהם (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל בגובה 10,000 אירו, 2,080 פרנק שוויצרי ו-40,800 ש"ח.
2. גרסת המפר נשמעה לראשונה בפני בודקי המכס בתאריך 29.12.18, נשמעה בשנית בפני חוקרי המכס ביום 30.12.18. לבקשתו של המפר, הדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי (להלן "הוועדה") ביום 30.12.18 התנהל באמצעות שיחת ועידה טלפונית.
3. המפר הינו אזרח ישראלי תושב שוויץ. לדבריו, הוא מנהל השקעות בחברת גידור מקומית בשוויץ.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי הכספים שייכים לו וכי משך אותם מחשבון הבנק שלו. לדבריו, הכספים יועדו להוצאות שהייתו בישראל יחד עם משפחתו וילדיו, המפר הציג אסמכתאות בנקאיות.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הכיר את הוראות החוק ואת חובת הדיווח, אך סבר כי סף הדיווח עומד על 20,000 אירו ולכן לא דיווח. לדבריו, טעותו נבעה בין השאר מכך שנכנס באמצעות שירות אח"מים בנמל התעופה. בנוסף, מסר כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. ההוראה המחייבת לדווח על הכנסת והוצאת כספים אינה ייחודית למדינת ישראל (וקיימת ברוב מדינות העולם), והיא מחויבת על מנת שמדינת ישראל תוכל לשתף פעולה ולקחת חלק במאמץ הבינלאומי בתחום המאבק בהלבנת הון ובמימון טרור.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, בעובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 4,000 ש"ח בלבד.
11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 215/18-עופר שייר:

תיאור הנסיבות:

ביום 27.12.18 הגיע המפר לכאורה ונכנס לישראל דרך נמל התעופה בן גוריון, עבר במסלול הירוק כשברשותו 30,400 דולר ארה"ב במזומן (שווה ערך ל- 114,942 ₪), עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 17,100 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה ונימוקי החלטה:

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר עופר שייר (להלן: "המפר").

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
2. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 27.12.18 ובפני חברי הוועדה ביום 6.1.19.
3. לענין מקור ויעד הכספים – המפר, בעל עסק לאלומיניום, טען כי מקורם של הכספים מזכיה בקזינו "בלאג'יו" בלאס וגאס, ארה"ב, במסגרת טיול עם חבריו. הוועדה קיבלה את טענות המפר לענין זה.
4. לענין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח – המפר טען כי לא הכיר את הוראות החוק, ולא הכיר את חובת הדיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לענין זה. מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח, אופן הדיווח ברמה המעשית. הוועדה קבעה כי על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח. המפר הציג בפני חברי הוועדה נסיבות אישיות קשות.
5. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
6. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
- בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, הוועדה שקלה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, ובכלל כך בנסיבות הבאות: היקפה הכספי של ההפרה, העובדה כי טענותיו לענין מקור ויעד הכספים התקבלו, נסיבותיו האישיות של המפר כפי שהציג בפני חברי הוועדה, שיתוף הפעולה של המפר עם גורמי האכיפה, והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
7. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 3,000 ש"ח בלבד.
8. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 216/18-ז'רום ואן דרי:

תיאור הנסיבות:

ביום 29.12.18 יצא המפר לכאורה מישראל דרך נמל תעופה "בן גוריון" כשברשותו 15,950 אירו, 6,750 דולר ארה"ב ו-14,200 ש"ח (שווה ערך לכ-107,760 ש"ח) עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 13,300 אירו.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר ז'רום ואן דרי (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. המפר תושאל על ידי המכס ביום 29.12.2018. המפר לא התייצב לדיון בפני הוועדה להטלת עיצום כספי ("הוועדה") על אף שקיבל זימון כדיון וכן לא שלח מיופה כוח מטעמו למרות שסיפק פרטים של איש קשר אשר לא ניתן היה להשיגו. לפיכך קיבלה הוועדה את החלטתה על סמך החומר שהיה מונח בפניה.
4. מתשאל שנערך למפר על ידי בודקי המכס עלה כי המפר עובד ככומר בישראל והוא טס לארצו (גאנה) על מנת להביא לשם כספי תרומות לשם בניית כנסייה. לדבריו, הכספים נתרמו על ידי כנסיות ברחבי אירופה. לוועדה לא הייתה אפשרות לאמת את גרסתו של המפר שכן לא הופיע בפני הוועדה, לא הציג את גרסתו באמצעות מכתב או באמצעות מיופה כוח.
5. באשר למודעות לחובת הדיווח על הכספים, טען המפר כי אינו מכיר את החוק ואת החובה לדווח ולא ראה את שלטי ההסבר הקיימים במקום.
6. כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטלת עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות האירוע כפי שעולים מתיק הוועדה, לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה כי המפר לא הציג את הסבריו בצורה שניתן יהיה להתרשם מגרסתו לעניין מקור ויעד הכספים, והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסכום השווה לסך הכספים אשר נתפסו, סך 13,300 אירו, בשווים בש"ח, ביום התשלום בפועל.
10. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 217/18-אימן סרחי:

תיאור הנסיבות:

ביום 26.12.18 המפר לכאורה יצא מישראל דרך מעבר ארז, כשברשותו 4,400 ש"ח במזומן ו-97 המחאות בסך כולל של 89,000 ש"ח מבלי לדווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 4,300 ש"ח ו-85 המחאות בסך כולל של 77,000 ש"ח.

החלטת הוועדה

הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אימן סרחי (להלן: "המפר").

נימוקי ההחלטה:

1. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים מישראל.
2. המפר השמיע את טיעוניו בפני בודקי המכס ביום 26.12.18 ובפני חוקרי המכס ביום 27.12.18 וכן בפני חברי הוועדה ביום 6.1.19.
3. המפר, תושב עזה ונגר במקצועו.
4. לעניין מקור ויעד הכספים, המפר טען כי סך הכספים שייכים לו והסביר כי מקורם מעבודתו כנגר. לעניין ההמחאות, פירט כי מדובר בתשלום שקיבל מלקוח בעבור סחורה שסיפק, וכן הציג בחקירתו זיכרון דברים על גמר ההתחשבנות ביניהם.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין המודעות לחובת הדיווח, טען המפר כי הכיר את סף הדיווח, אך לא שיער כי חובת הדיווח כוללת בתוכה המחאות, ולכן לא דיווח.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. על המפר היה להתעדכן אודות חובת הדיווח טרם הגיע למעבר. בנוסף, מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח וכן הסברים על אופן הדיווח ברמה המעשית.
8. המפר הציג בפני הוועדה נסיבות אישיות מיוחדות. הוועדה התבקשה להתחשב בכך.
9. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
10. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי על המפר, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
11. בבואה של הוועדה לקבוע את גובה העיצום הכספי במקרה דנן שקלה הוועדה את מכלול נסיבות המקרה, לרבות היקפה הכספי הנמוך של ההפרה. הוועדה התחשבה בעובדה כי טענות המפר לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, את העובדה כי זוהי הפרתו הראשונה של המפר וכן את נסיבותיו האישיות המיוחדות.
12. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה שלא להשית על המפר עיצום כספי.
13. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.
14. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 218/20-שאדי אבו אסעד:

תיאור הנסיבות:

ביום 27.12.18 נכנס המפר לכאורה לישראל דרך מעבר נהר הירדן, כשברשותו 2,490 דינר ירדני ו-14,200 ש"ח (שווה ערך לכ- 27,000 ₪), מבלי לדווח על הכנסת הכסף, בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 250 דינר ירדני ו-14,200 ש"ח.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר שאדי אבו אסעד (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 27.12.18 ובפני חברי הוועדה ביום 6.1.19.
4. המפר לא התייצב לדיון למרות שזומן, עם זאת שלח המפר באמצעות בא כוחו, עו"ד ג'ריס דחלולי, טיעונים בכתב.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח – טען המפר כי לא הבין כי הוא חייב לדווח שכן הוא לא ניסה להסתיר או להסליק את הכספים.
- הוועדה אינה מקבלת את גרסתו של המפר באשר לסיבה שבגינה לא דיווח על הכספים. המפר הכיר את חובת הדיווח על כספים וזאת בגלל שביום לפני האירוע הנידון, בתאריך 26.12.18 נבדק המפר על ידי אנשי המכס במעבר הגבול בעת יציאתו מהארץ ונמצא כי ברשותו סכום של כ- 16,000 ש"ח עליו הוא לא הצהיר. לפני משורת הדין, התאפשר למפר למלא טופס דיווח, והוסבר לו על ידי רשויות המכס לעניין חובת הדיווח ודרכי הדיווח. הוועדה רואה בחומרה את העובדה כי המפר, למרות האמור, בחר שלא לדווח על הכספים כשחזר לישראל.
6. לעניין מקור ויעד הכספים – המפר טען כי השקלים שהיו בתוך כיס מעילו, הם הכספים שעמם יצא יום קודם לכן מישראל ומקורם בעבודתו כאיש אחזקה וכי הם נועדו להוצאות בילוי בירדן. לגבי הדינרים שנמצאו ברשותו, טען כי הם שייכים לבן דודו והיו מונחים, ללא ידיעתו, ברכב השייך גם הוא לבן דודו.
- הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין מקור ויעד של הכספים. מעבר לטענה כי הכספים שייכים לבן דודו, לא הוסבר מה מקורם ומה יעדם של הכספים וכיצד ייתכן שלא ידע על קיומם שכן הכספים היו מונחים, לדברי המפר, במקום גלוי בתוך הרכב ואף הוצאו מהרכב על ידו של המפר ששם אותם בכיס מעילו.
7. חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
8. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספי בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
9. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, שקלה הוועדה את מכלול נסיבות האירוע כפי שעולים מתיק הוועדה, לרבות היקפה הכספי של ההפרה, העובדה כי טענותיו של המפר לעניין מקור ויעד הדינרים לא התקבלו, העובדה כי הכיר את חובת הדיווח ותודרך על ידי אנשי המכס יום קודם לכן ולמרות זאת בחר שלא לדווח. יחד עם זאת התחשבה הוועדה בשיתוף הפעולה של המפר עם רשויות האכיפה.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר, עיצום כספי בסכום השווה לסך הכספים אשר נתפסו –14,200 ש"ח וכן 250 דינר ירדני בשוויים בש"ח ביום התשלום בפועל.

11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 219/18-סמיר סמיראת:

ביום 27.12.18 המפר לכאורה יצא מישראל דרך מעבר נהר הירדן, כשברשותו 3,000 דנר ירדני ו-6,600 ש"ח. (שווה ערך לכ- 22,000 ₪), מבלי לדווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 1,950 דנר ירדני.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר סמיר סמיראת (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת כספים מישראל.
3. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 27.12.18 ובפני חברי הוועדה ביום 6.1.19.
4. לעניין מקור ויעד הכספים – המפר, שכיר, מנהל עבודה בבניין, טען כי מקורם של הכספים מעבודתו כשכיר בחברה קבלנית, ונמשכו מחשבון הבנק שלו, ויעדם לטובת טיול עם חבריו לגאורגיה.
5. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
6. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח - המפר טען כי לא הכיר את הוראות החוק. ואת חובת הדיווח על כספים, ולכן לא דיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
7. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח, ואת אופן הדיווח ברמה המעשית. הוועדה קבעה כי על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח.
8. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
9. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום כספיים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
10. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, הוועדה שקלה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, ובכלל כך בנסיבות הבאות:
היקפה הכספי הנמוך של ההפרה, העובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם גורמי האכיפה, והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
11. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,500 ש"ח בלבד.
12. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 220/18-מנשירוב רודיון:

ביום 28.12.18 המפר לכאורה נכנס לישראל דרך נמל התעופה בן גוריון, עבר במסלול הירוק כשברשותו 14,000 דולר ארה"ב במזומן (שווה ערך ל- 51,000 ₪), מבלי לדווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. בנוסף, בבדיקה שנערכה לנוסע אחר שהגיע אחרי המפר לכאורה, התגלו 13,000 דולר ארה"ב נוספים שהתברר כשייכים למפר לכאורה. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 13,700 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר מנשירוב רודיון (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הכנסת כספים לישראל.
3. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 28.12.18 ובפני חברי הוועדה ביום 6.1.19.
4. לעניין מקור ויעד הכספים – המפר טען כי מקורם של הכספים הוא בחלקו הקטן מחשבון הבנק שלו, וכי את רוב הכספים קיבל מחברו בארה"ב כסיוע. לטענתו, יעדם של הכספים לטובת הוצאות ניתוח של השתלת קרנית בעין. לתימוכין, הציג אסמכתאות המעידות על הטיפול הרפואי שעתיד לקבל בארץ. המפר ביקש את התחשבות הוועדה והסביר שהוא זקוק לכספים אלו לכיסוי הוצאות גבוהות של הניתוח בעיניו.
הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח – המפר טען כי לא פיצל את הכסף, וביקש מחברו שיסייע לו עם נשיאת תיק הגב שלו. כשנשאל על ידי הבודק, מיד השיב כי הכסף בשני התיקים שייך לו. הנ"ל טען כי הכיר הוראות החוק, וכן הכיר את חובת הדיווח על כספים, אך חשב שתקרת הדיווח עומדת על 100,000 ₪, ולכן לא דיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום.
הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח, אופן הדיווח ברמה המעשית. הוועדה קבעה כי על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח.
6. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, הוועדה שקלה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, ובכלל כך בנסיבות הבאות:
היקפה הכספי של ההפרה, העובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, העובדה כי הוועדה התחשבה כי המפר לא ניסה להימנע מהדיווח, נסיבותיו האישיות המיוחדות, שיתוף הפעולה של המפר עם גורמי האכיפה, והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
10. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 221/18-דוד בן נון:

תיאור הנסיבות:

ביום 19.12.18 המפר לכאורה נכנס לישראל דרך נמל התעופה בן גוריון, עבר במסלול הירוק כשברשותו 15,500 דולר ארה"ב ש"ח במזומן (שווה ערך ל- 57,000 ₪), מבלי לדווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 2,200 דולר ארה"ב.

החלטת הוועדה ונימוקי ההחלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר דוד בן נון (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת והכנסת כספים לישראל.
3. המפר השמיע את טיעוניו בפני בודקי המכס ביום 19.12.18, בפני חוקרי מכס ביום 20.12.18 וכן בדיון בפני חברי הוועדה ביום 6.1.19.
4. לעניין מקור ויעד הכספים – המפר, סמנכ"ל בחברת יהלומים ישראלית, ומשמש כסגן נשיא ועידת העסקים בין אוקראינה וישראל. טען כי מקורם של הכספים הוא מעבודתו, ונמשכו מחשבון הבנק שלו, כנגד הלוואה, כמה חודשים קודם לכן. לתימוכין, הציג המפר אסמכתא למשיכות במזומן כמה חודשים לפני האירוע הנדון. יעדם של הכספים היו, לדבריו, לטובת תמיכה כלכלית בשני בנים, סטודנטים במכללות פרטיות. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח – המפר טען כי הכיר את הוראות החוק, וכן הכיר את חובת הדיווח על כספים, אך חשב שתקרת הדיווח עומדת על 100,000 ₪, ולכן לא דיווח. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח, ואת אופן הדיווח ברמה המעשית. הוועדה קבעה כי על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח, קל וחומר כאשר המפר מרבה לנסוע.
6. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 50,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, הוועדה שקלה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, ובכלל כך בנסיבות הבאות:
היקפה הכספי הנמוך של ההפרה, העובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם גורמי האכיפה, והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
9. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 1,000 ש"ח בלבד.
10. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.

מקרה הפרה 222/18-אלכס זאורוב:

תיאור הנסיבות:

ביום 29.12.18 המפר לכאורה נכנס לישראל דרך מעבר הגבול בגין, כשברשותו 2,620 דולר ארה"ב ו-22,440 ש"ח במזומן (שווה ערך ל-32,000 ₪), עליהם לא דיווח בניגוד להוראת סעיף 9 לחוק. לפיכך, בהתאם להוראות סעיף 11 לחוק נתפסו מידיו 2,620 דולר ארה"ב ו-9,800 ש"ח.

כמו כן, ע"פ הודאתו, יצא מישראל עם 1,600 דולר ארה"ב ו-9,800 ש"ח מבלי שדיווח עליהם בניגוד להוראות סעיף 9 לחוק.

החלטת הוועדה ונימוקי החלטה:

1. הוועדה קובעת כי הוראות סעיף 9 לחוק הופרו על ידי מר אלכס זאורוב (להלן: "המפר").
2. לוועדה הוגשה בקשה להטיל עיצום כספי על המפר בגין אי דיווח על הוצאת והכנסת כספים לישראל.
3. המפר השמיע את טיעוניו בפני חוקרי המכס ביום 29.12.18 ובפני חברי הוועדה ביום 6.1.19.
4. לעניין מקור ויעד הכספים – המפר, ישראלי בעל מספרה, טען כי מקורם של הכספים מעסקו, ויעדם של הכספים היו לטובת טיול לרגל יום הולדת של חבר של אביו. בנוסף ציין כי זכה ב-1,000 דולר בקזינו בטאבה לפיכך חזר עם סכום גבוה יותר. הוועדה קיבלה את טענות המפר לעניין זה.
5. לעניין נסיבות ההפרה ומודעות לחובת הדיווח – המפר טען כי לא הכיר את הוראות החוק, ולא הכיר את חובת הדיווח על כספים. בנוסף, טען כי לא שם לב לשלטי ההסבר הקיימים במקום. הוועדה לא קיבלה את הסבריו של המפר לעניין זה. מעבר הגבול מרושת בכמות גדולה של שילוט מאיר עיניים המפרט את חובת הדיווח, אופן הדיווח ברמה המעשית. הוועדה קבעה כי על המפר היה לבדוק ולהתעדכן טרם הגעתו למעבר אודות חובת הדיווח.
6. מעבר לכך, כידוע, חובת הדיווח הקבועה בסעיף 9 לחוק הינה מוחלטת ושני תנאים נדרשים על מנת שייקבע כי התקיימה הפרתה. האחד, הכנסת או הוצאת כספים בשווי של 12,000 ש"ח ומעלה, והשני, אי דיווח על כספים אלה. אין חולק כי במקרה זה שני תנאים אלה התקיימו. משכך, קובעת הוועדה כי המפר הפר את חובת הדיווח.
7. נוכח החומרה שייחס המחוקק להימנעות מחובת ההצהרה על הכנסת והוצאת כספים מישראל, הוסמכה הוועדה להטיל עיצום כספי להטיל עיצום בסכומים גבוהים, בשיעור של עד מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, או עד פי חמישה מהסכום שלא דווח עליו לפי הסכום הגבוה יותר ומחצית מהסכום הנזכר לעיל כאשר ההפרה הינה ראשונה והיקפה הכספי אינו גבוה (כאמור בתקנה 12 לתקנות).
8. בבואה להחליט על גובה העיצום הכספי שיוטל, הוועדה שקלה והתחשבה במכלול הנסיבות של מקרה זה, ובכלל כך בנסיבות הבאות:
9. היקפה הכספי של ההפרה, העובדה כי טענותיו לעניין מקור ויעד הכספים התקבלו, שיתוף הפעולה של המפר עם גורמי האכיפה, והעובדה כי מדובר בהפרה ראשונה מצדו.
10. על בסיס שיקולים אלה, החליטה הוועדה להשית על המפר עיצום כספי בסך של 4,000 ש"ח בלבד.
11. למפר זכות ערעור על החלטת ועדת העיצומים תוך 30 ימים מיום קבלת החלטה כתובה זו לבית משפט השלום.